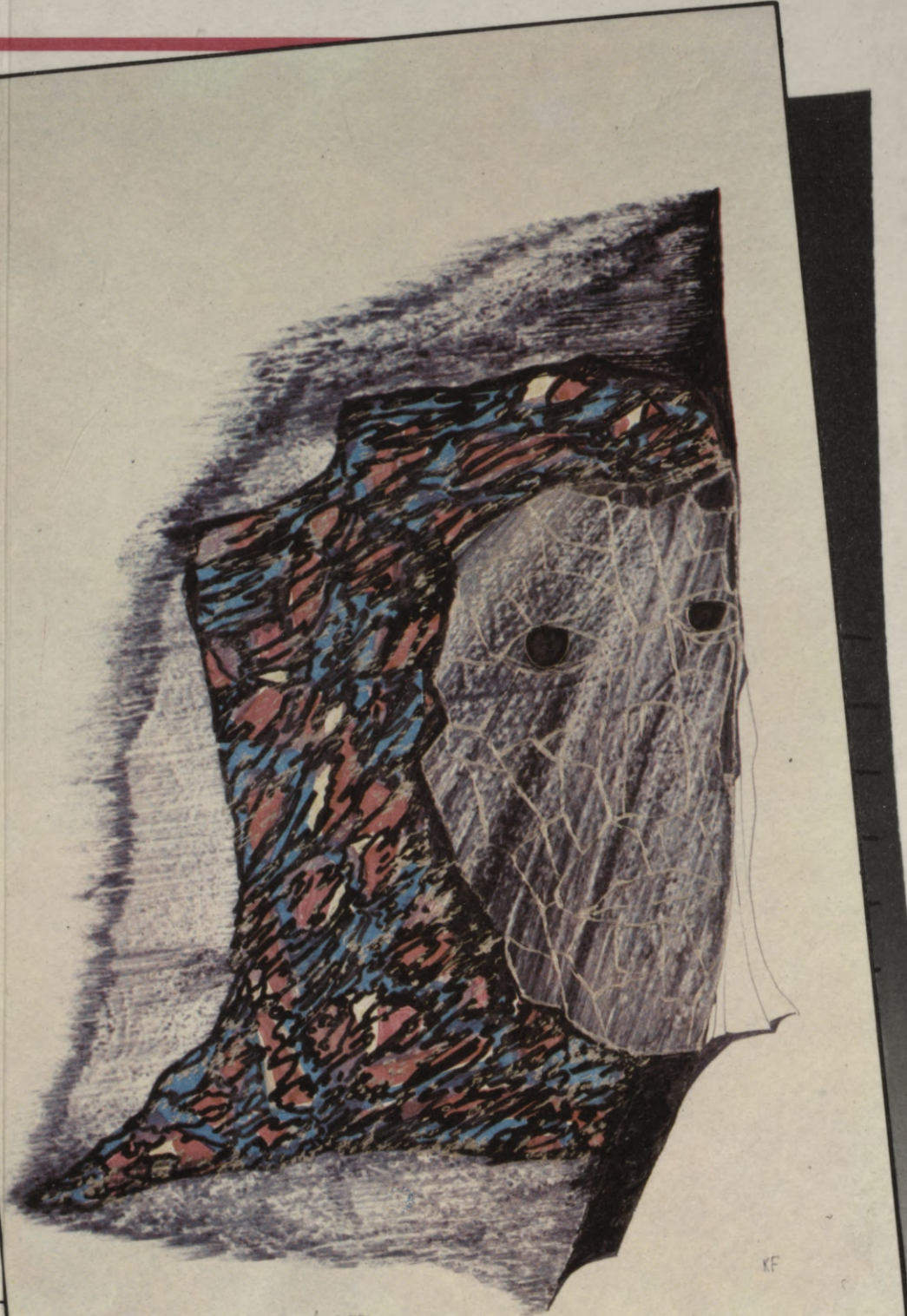

89-5
2

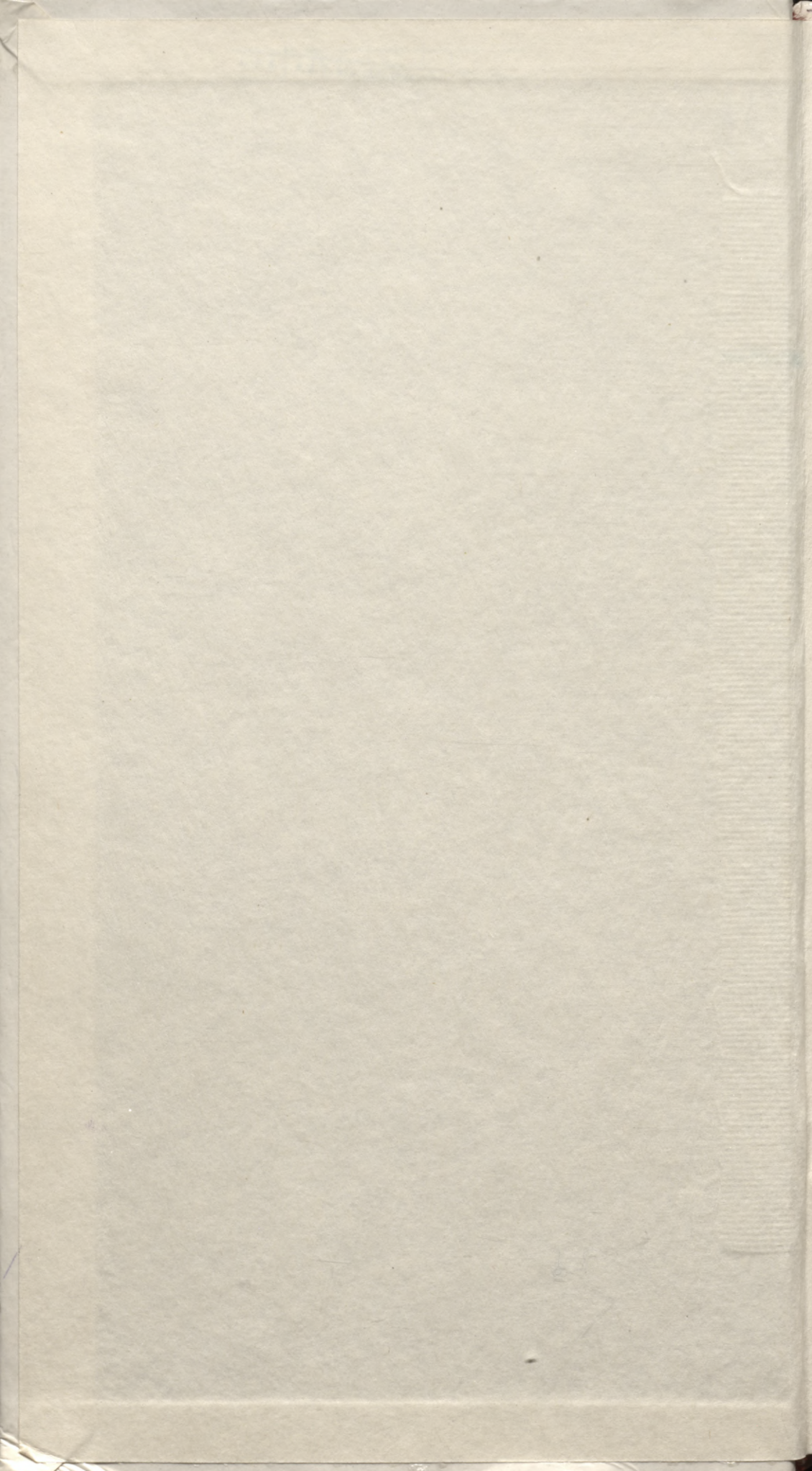
Imants Ziedonis

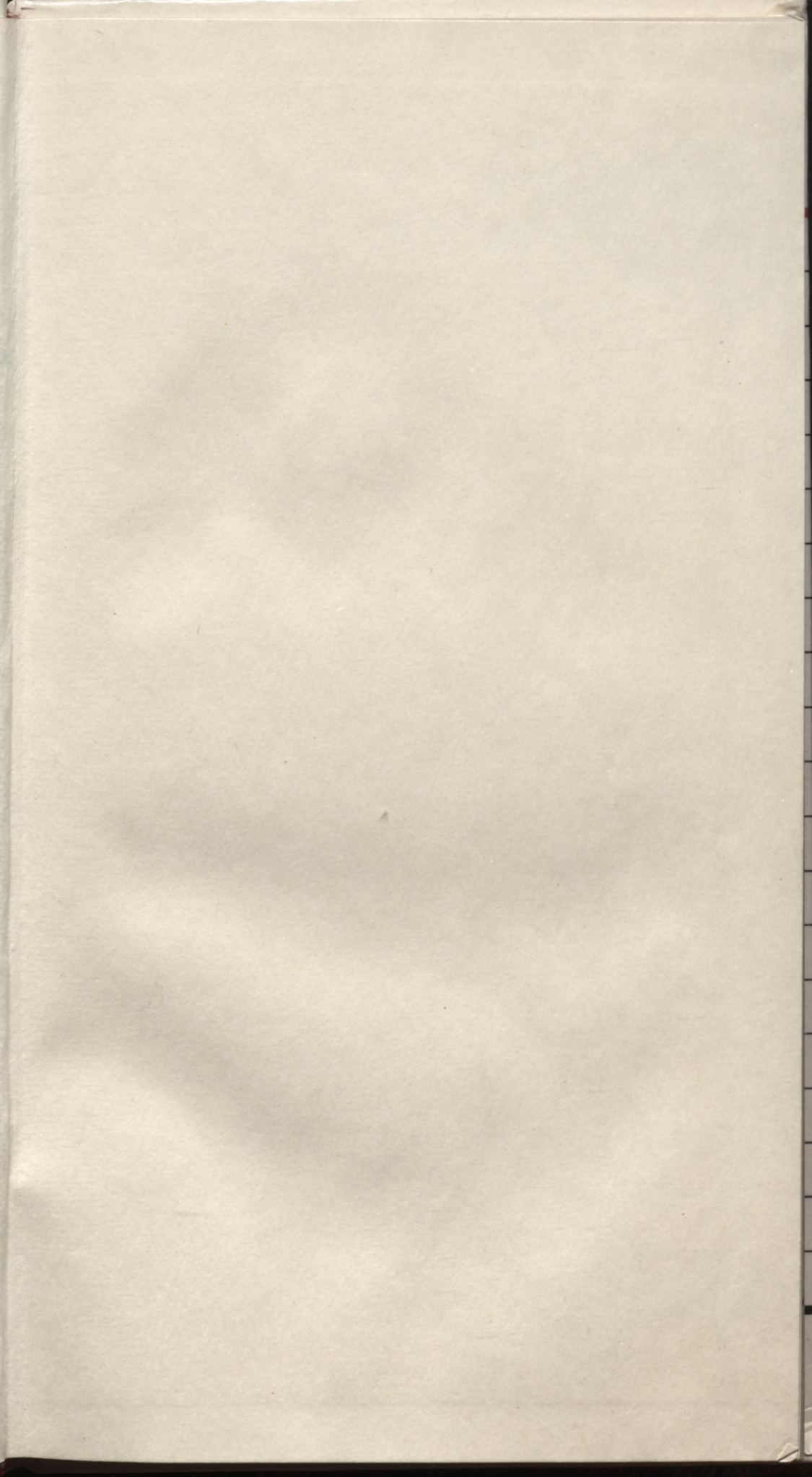

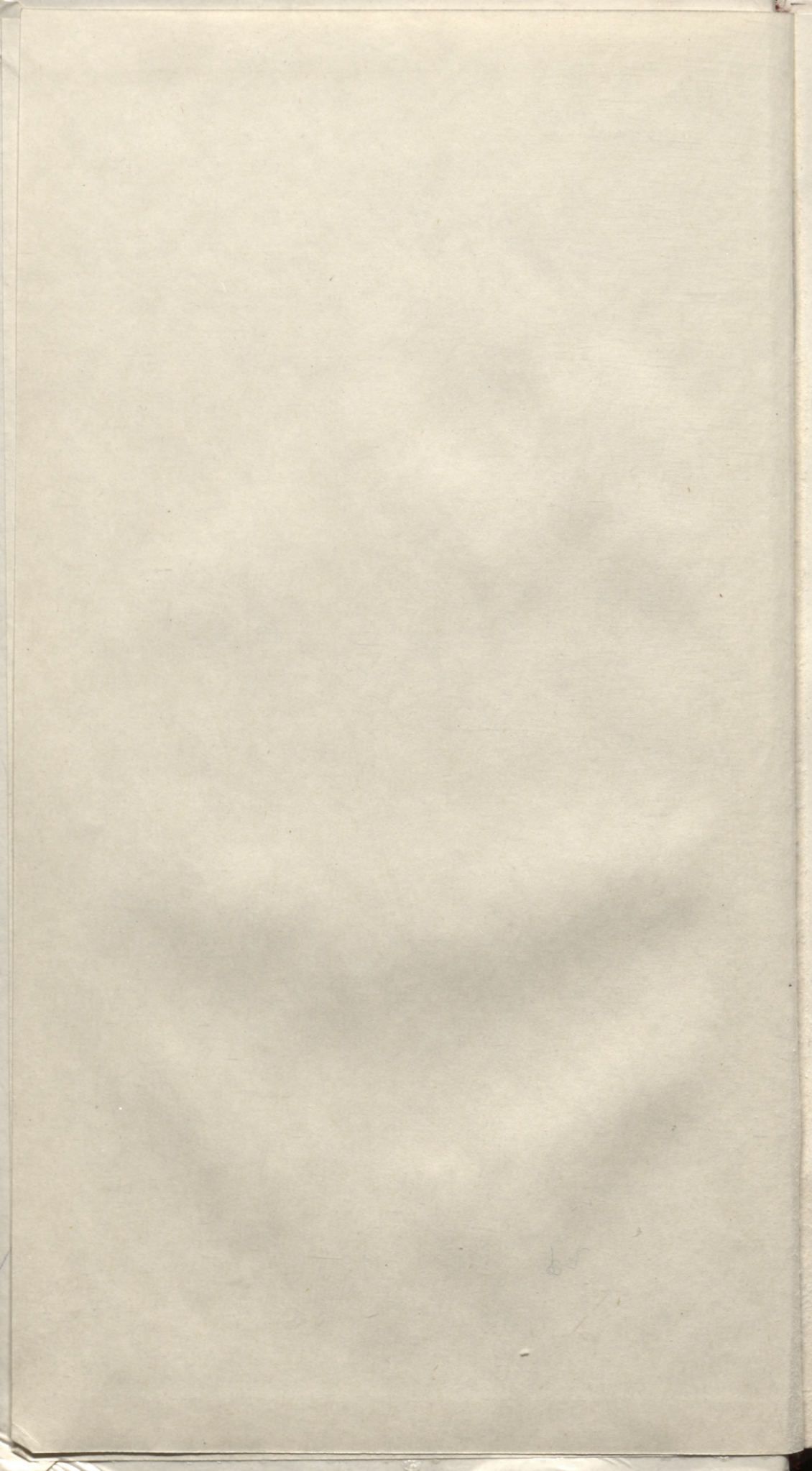
Taurēņu uzbrukums

KF

Taurēņu uzbrukums

ОБЯЗАТЕЛЬНЫЙ ЭКЗАМЕН

Imants Ziedonis

Taureņu uzbrukums

1850
1851

65

89-5
L 2

L
84

Imants Ziedonis

Taureņu uzbrukums

84L7-5
Zi084

V. Lāča Latv. PSR
VALSTS BIBLIOTĒKA
~~89~~ 14
0306121490

Mākslinieki
KURTS FRIDRIHSONS
un
DAINIS LAPSA

4702340200-255
Z ----- 57-87
M801(11)-88
ISBN 5-410-00396-9

© Izdevniecība «Liesma», 1988

* * *

Nu jau mēs svārsti esam.
Pasaule šūpojas.
Daudz nemaz nevajaga.
Tikai iekustiens mazs.

Tikai lai pasaule mazliet
aizķeras putekli.
Nu jau mākonis arī
aizķeras un sāk līt.

Kreisā un labā dzīve —
viscaur, līdz rietam —
kreisā un labā sirds
samiņas vietām.

Šodien ir šūpoļu svētki,
kad smieklus iešūpo vainās,
debesis lielas un melnas
un zvaigznes mainās.

Tā es tev arī garām
ceļos un krītos.
Milzīgi skaista un viena
saule stāv rītos.

1981
Rīga — Druskininki

* * *

šonakt sapnī atlaidās
ziņa kā no Kaltenes, no Kipras
teica man, ka priekšā — dienas tās
esot ļoti naidīgas un stipras

ka neviena nebūšot, kas var
pabalstīt, un nebūšot, kas līdzēs
tikai vējš, kas gaisā vagu ar
un no pasakām — tie rūķi micēs

«nu,» es teicu, «draudziņ, nu tas ir»
un man kļuva mierīgi un droši
ne tev vecam dzimt, ne jaunam mirt
cik tev ir — ir jābūt pietiekoši

klusu stāvu, aizpogājos ciet
sevī pasmaidu: drīz zeme trīcēs
nu es varu mierīgs būt un iet
nu ir skaidrs, ka man nepalīdzēs

1980
Murjānos

* * *

Nekas nekur nav taisnveida.
Es esmu vējš, tu esi kleita,
Un brāzieni, un pusnopūtas,
Un virpuļi — ir mūsu jūtas.

Var būt, ka tie nav uzbrukumi,
Bet skaisti pārtopoši dūmi,
Un taurenītis, vēja nests,
Mums ir kā liktens nolikts tests:

Cik saproti tu no nenieka;
Ka it nekā te nav no lieka;
Ka mana nieka mazā griba
Ir tāda pati bezgalība

Kā Rainim, Homēram vai Gētem.
Kad eju es pa laukiem sētiem,
Sev jūtu matus — vienās vārpās,
kā bezgalība manī kārpās.

Kā jūtu es: skaists vakars šeitān, —
Kā jūtu: vajag teikt «labrīt!».
Nekas nekur nav taisnveida,
Pat zvaigzne zīgu zagu krīt.

1984
Rīgā

KF

Wass
Strophische
Tendenz der Kunst

* * *

Krīt zemē akmens, ko tu gaisā met,
krīt zemē graudi, ko tu sauajā sver.
Mans puika zemes pievilksanai pret
ceļ sevi tā, lai zemei nepieder.

Tā savu stiebru ceļ uz augšu zieds,
tā zāle pati sevi augšup rauj,
un puika zemē, kas pie sevis liec,
vairs atstāt sevi rāpus neatļauj.

Cik pareizi mans puika atliecas!
Kaut arī pundurīgs, pavisam mazs,
viņš neskatās, kur debesmala zūd,
viņš debesis ar galvasvidu jūt.

Mans puika sakņu varu neatzīst,
bez saknēm puika gāvilē un klist,
un aiziet neticami smalks un kārs,
kur aug (bez saknēm) jaunais augļu dārzs.

Tas faktiski nav dārzs, bet lidojiens.
Pār zemi smaržo tikko nopļauts siens,
trīs govīs lido, ganu suns un gans.
Un vēl viens tālāk — tas ir puika mans.

1981
Peredelkino

* * *

Krīt vecā gada lupatas,
vīd jaunas,
no skrandām jaunas drēbes vīd uz miesas,
no apakšskrandām ārā jaunas raunas
no liela stipruma, no jaunas tiesas.

No jaunas adatas un jauni diegta
nāk jauna drēbe — jā, vēl neizkliegtā.

Vēl Jaunā gada ballē nedejota,
vēl sarkanvīna pleķos neaplieta
nāk drēbe mums — no skrandapakšas dota.
Un nomaucas kā čūskas āda cieta
tas stērbeļlaiks, tas skrandu vecais laiks.

Un līdzī viņam uzdegas mans vaigs.

Šai masku ballē, jaunu acu šaudos
un jaunu sniegu uzsegumā jūmtos
es jūtu — nočaukst drēbe jaunos draudos.
Ak, ko es tumstos —
man čab pie labā un pie kreisā sāna!
Nāk jauna drāna.

1984
Rīgā

* * *

Dzied
uguns un žults
un
sadedzina maizi.
No tā —
tu spēku sev rasi.
Dzied uguns un žults.

Dzied
skābe un uguns
un
sadedzina traukus.
Mums
iekšā kā burvju traukos
dzied skābe un uguns.

Dzied
žults un skābe —
mūžīgā
uguns mums vidū.
Dzied savu dzietu mums vidū
žults, skābe un uguns.

1986
Rīgā

* * *

Dzied
diafragmā
esošā elpa un nākamā.
Esošā elpa un nākamā
dzied diafragmā.

Dzied
diafragmā
beidzoties elpa un sākumā.
Beidzoties elpa un sākumā
dzied diafragmā.

Ielpo,
izelpo
reizē kreisā un labā,
un visa daba
ieelpo, izelpo.

Ielpo,
izelpo
šeit zaļā zāle,
un zvaigznes tālē
ieelpo, izelpo.

Ar mums
elpo vēl vairāk
nekā ķermenis vienīgs,
viss ir elpas cienīgs —
par mums elpo
vēl vairāk.

Par mums
elpo vēl tālāk
nekā mūsu elpā —
elpo daba un telpa
vēl tālāk...

1986
Rīgā

* * *

Taureņu akas un taureņu krāsnis.
Taureņu leņķos mēs dzīvojam. Rāvienu
leņķos un lauzienu leņķos, kustību
asajos elkoņos.

Krustceļu šķēres
nesašķērē. Sakrustu sviedieni
skaisti nes. Brīva ir mana
elkoņu pļava, brīvs savos žuburos
taureņu koks.

Taureņu koks ar ņirbošiem zariem, krāsainu
kinžalu galotnēm, dunču pazarēm, zobenu
vasām, zibeņu stumbru lēkājošo.

Degošais koks, skrejošā krāsa,
dobums taureņu vilkmes pilns. Taureņu
saknes uzvanda zemi, riņķo kapsētā
taureņu krusts.

Debesīs deg taureņu zvaigzne.

1983

* * *

Kastaņu sveču laikā atnāca taurenis un prasīja, kam šīs pilis pieder. Es teicu: tās ir pavasara pilis un drīz varbūt nodegs.

Nu, teica taurenis, kamēr nedeg, mēs tur padzīvosim. Es teicu: bet, kad nodegs, paliks tikai pelni.

Nu, teica taurenis, visas tās krāsas uz mūsu spārniem — tie jau arī ir tikai pelni no pilīm, kas nodegušas.

1983

* * *

Fotogrāfs fotografē taureņus.
Fotogrābsteklis! Tur nekas neiznāks!
Jo fotogrāfs fotografē taisni. Bet
taureņi ir netaisni. Tie ir netaisni
arī pret fotogrāfu — viņi nepalīdz.

Taureņi ir brīvi, un viņiem nav
jāfotografējas. Tikai brīvie nefotografējas.
Tikai brīvie negrib fotografēties.

1983

* * *

Kurp dodas taureņi, kā viņi satiekas? Kā viņi vagu taisno un kā raksta — pa kādām līnijām, uz kuru pusi tie lasa — atpakaļ kā arābi vai vienkārši tie mētājas ar burtiem kā ziedputekšiem, kas pie viņu kājām?

Kā viņi piedzēras, ko viņi dara, kad piedzēras, — vai lido taisni — pavisam otrādi kā mēs, kad pillā?

Var būt, ka tas ir skaists, liels trakonams un visi, visi kukaiņi ir gudri, vien tikai taureņi ir garā slimie un zeme žēlo viņus, dodama tiem pļavu?

Bet varbūt tie ir Dabas Lielie Smiekli. Un daba nesmejas caur ziediem, ne caur augļiem, bet viņai uznāk taureņi kā smiekli un — vienkārši — šai zemei smejas sirds?

1983

* * *

Ko nozīmē šis taureņu mākonis?
Vai tas ir sveiciens vai uzbrukums?
Varbūt mēs esam par lielu savā viengabalā un traucējam
rotaļu? Varbūt zilonis tūliņ sadalīsies trīstūkstoš
taureņos un arī nāks pār mums taureņu mākonī? Varbūt
ziloņi tikai izliekas par ziloņiem, bet patiesībā
viņi ir milzīgi taureņu cietokšņi, taureņu milzīgi
čemodāni?

Ko nozīmē šis taureņu uzbrukums?

Varbūt taureņi ir brīvas un nepakļautas minūtes,
kaut kādi stundu atlikumi, kas rāda, ka laiks nav
taisngaitas un tas var izlauzties no stundu apļa un
mētāties pļavā pēc savas patikas?

Tā būs, tā būs! Mēs esam tuvu patiesībai: taureņi
ir sekundes. Un taureņu mākonis ir brīvs laiks, un
taureņu svaidīšanās ir vienīgā viņu vērtība šai
taisnvirzienu pasaulē: viņi liecina, ka ceļš ir
par taisnu, lai skaisti dzīvotu, un arī upe tek
pārāk taisni. Un arī putns ir par nekustīgu debesīs,
lai saprastu brīvību.

1983

Vai kāds to liels galam vai sapņest

* * *

Jo, ja tu gribi savā rokā ko pārveidot,
tad tev ir jāatnāk te un jāmacās vēl smalkākas —
neredzamas — taureņu dejas. Un tad vairs tu neiesi,
kur deguns rāda. Jo tavš deguns nekad vairs neiztaisnosies.
Un mēle nekad vairs netaisnosies.
Un tev nebūs vairs taisna prāta. Un, kad tu sapratīsi, ka
taisne ir netaisna, tu sāksi dejot.

Tu pārveidosi savas līnijas. Dejojams. Jo
nav tiesa, ka katrs ir savas laimes kalējs.
Bet ir tiesa, ka katrs pats ir savas laimes
taurenis.

1983

* * *

Mans dundur, draugs ar iesprausto cisu
dibenā, es esmu vainīgs bijis. Mans dundur, draugs,
ne tik daudz tāpēc, ka tev bija jāmirst, bet tāpēc,
ka tev bija jālido taisni tas mazais gabaliņš — līdz
nāvei.

Tu piedod, pasaule, ka liku dunduram to mazo
gabaliņu lidot tikai taisni!

Jā, arī taureņus es esmu gribējis, lai taisni
lido un lai nemētājas.

Es esmu dusmojies par viņu muļķību, kad nevarēju
ķerot izlocīties.

Un taisns tauriņkeselei bij kāts, kad es tos
ķēru pļavā, taisns prāts man bija, nevainīgs un
taisns prāts.

Un taisna bija mana kniepadata.

Ak, piedod, pasaule, man piedod manu
taisnību, neko tev nelūdzos, bet piedod, piedod,
piedod man, man manu taisnumu!

Un adatu. Šo nolādēto taisno.

1983

* * *

Ko taureņi dara zemestrīcē?

Taureņi neuztraucas zemestrīcē. Taureņi žēlo puķes zemestrīcē, mierina bites zemestrīcē.

Jo tek ārā no šūnām medus zemestrīcē. Jo birst bitēm no kājām un pazūd smiltis ziedputekšņi zemestrīcē. Taureņi mierina galotnes zemestrīcē. Jo ar dažām saknēm ir pārtrūkuši sakari zemestrīcē.

Taureņi māca turēties gaisā zemestrīcē. Taureņi atskrien un izlaiž sivēnu no maisa zemestrīcē. Nav nekā baisa, nav nekā tāda tik baisa zemestrīcē, ka pašiem tā jātrīc, ka pašiem tā jāšāk trīcēt zemestrīcē.

Jocīgi gan, ka tikai taureņi mums var līdzēt, kad zeme sāk trīcēt.

1983

* * *

Atspulgi no rokassprādzēm teātros.
Kaklarotu atspīdumi. Uzzibsnī vienubrīd saktas.
Mazi gredzeni mirdz ar spēku, kā var tikai vien-
acainie.

Grozās uzmirdzot auskari. Blisinās rokassomiņu
sudraba stīpiņas. Un zeķturu sprādzītes samirkšķinās
ar kroņlukturiem — nemanāmi, cauri krepdešinam.

Un lakoti nagi kā viltoti dārgakmeņi. Tad
vēl viltotas nāsis, smaidā viltoti zobi un uzpūstas,
kvēlošas acis. Tad vēl izbolīto binokļu svaidīšanās
no balkona balkonā, mirdzoša okšķerēšanās.

Te dzīvo teātra taureņi. Viņi dzīvo tikai
šovakar. Viņi elpo parfīmus un čaukst kā konfektes
starpbrīžos. Tad viņi vēl uzpeld ar aplausiem līdz
lustrai un pāri galvām gāžas uz garderobi, kur viņus
vēl pēdējā atspulgā kā numuriņus padod garderobistei,
kas tos apmaina pret botēm, cepurēm un kažokiem. Katru
vakaru, pie garderobes āķa pakārti, viņi mirst.

1983

* * *

Es raudāju par taureni, ko raka. Ko zemē
apraka aiz muļķības. Bet taureņi nekad nav jā-
aprok. Jo taureņi vienmēr uz augšu mirst. Un nav
jau tādas taureņkapsētas, par kurām runā dzejoļos
un teikās.

Es raudāju par taureni, ko raka. Jo velti
lāpstu mocīja, jo velti. Un velti baltās sveces
raudināja.

Es skaidri zinu: taurenim ir jāzūd, pa
krāsai jāsaplūst, pie vienas vienā. Kamēr nekā
vairs nav, tik paliek — baltā. Tā visu krāsu skaistā
nekrāsa.

No baltā taureņa mēs dzimuši, pie baltā
taureņa mēs atgriežamies.

1983

* * *

Man bija taureņu albums.

Tajā nebija ne uzskrullētu ūsu, nevienas rūpju rievīņas. Tajā bija tikai spārni.

Un tad es redzēju, ka tās ir lielas, krāsainas valstis manā albumā. Kaut kādas slepenas valstis un man vēl nemācīti kontinenti.

Man kļuva bail par savu drošību. Jo es biju atklājis jaunus kontinentus, bet konkistadori vēl bija dzīvi, plantatori vēl bija dzīvi, fašisti droši smējās pie Drošības Padomes lievenēm.

Vienu dienu mans taureņu albums bija pazudis no manām atvilktņēm. Es sapratu — kāpēc. Es biju uzzinājis kaut ko, ko man neklājās zināt. Manā albumā bija senmeklētās taureņu kartes. Man kļuva bail par savu drošību.

1983

MEŽĀ

Kad es cilvēkos eju, visur kāds mērs
man ceļā krīt un man uz kakla krīt.
Kad es ieeju mežā, es jūtos kā zvērs
un man neviens neko nevar padarīt.

Es atpakaļ eju uz vienkāršu dzīvību,
uz muļķa zaļumiem dieva dotiem.
Es eju kā zvērs klusi un brīvi
padzert pie pirmavotiem.

Izkust zaļajos atomos,
izplūst, pārvērsties zaļajā domā.
Ir ģēniji, tribūni, es nesaprotu tos,
es negribu par pāvestu Romā!

Un cilvēcības augstajās virsotnēs
man ir bail — tur viss pārāk skaists.
Par agru varbūt pasaulē, pārsteidzīgi es
par cilvēku esmu laists.

Kad es mežā eju, es pilnīgi jūtu,
ka man bija jābūt te.
It kā nepiespiests, laimīgs koks es būtu
un man melnalkšņa dvēsele.

1980
Rīgā

* * *

Pa dzīvi viņa gāja taustekļiem,
Ar jušanu, tāpat, uz labu laimi.
Kur nelabumi — gāja apkārt tiem,
Kā sliktam kaimiņam iet apkārt kaimiņš.

Ar jušanu tā prieku atrada,
Uz labu laimi laimi uztaustīja,
Un dzīve pretī iznāca kaut kā
Un tieši tāda, kā jau dzīve bija.

No asins avotiem tā kustējās
Un ļāva sevi nest no brīva vēja,
Un vārdus viņa neprata nemaz,
Jo vārdiem viņa nemaz neticēja.

Bij skaidrs tai tāpat bez vārdiem viss,
Un augums gāja skaists un nesabijies.
Bij viņa skaista tā kā kustonis,
Kas pasaulē nav runāt iemācījies.

1984

* * *

Es nezinu, vai taureņi ir uzticīgi. Es nezinu, vai taureņiem ir gredzeni. Un vai tie kāzas svin vai civillaulībā kaut kādā veidā kūniņas tie taisa.

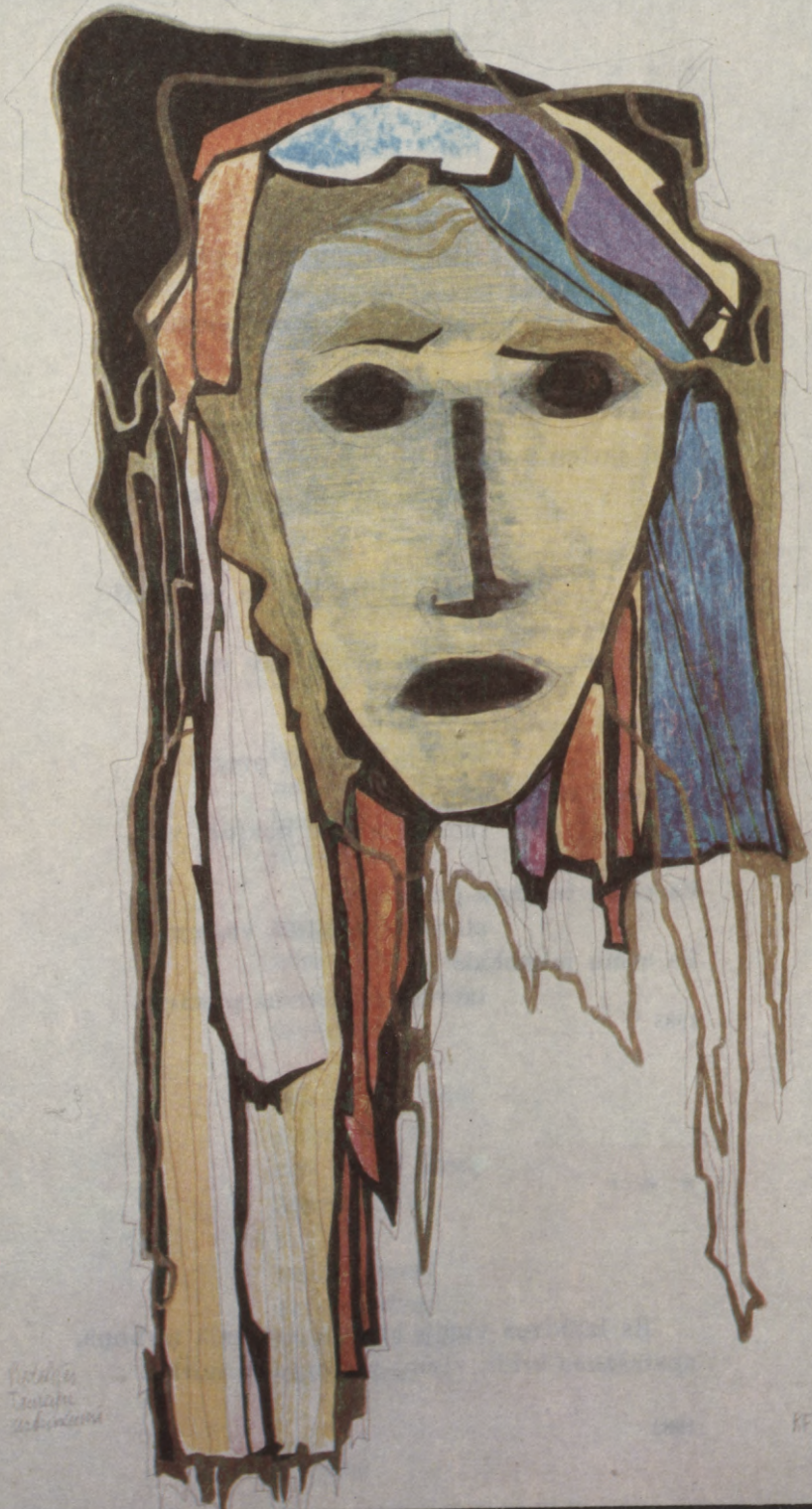
Es nezinu, vai taureņi ir greizsirdīgi, vai taureņi ballītē kaujas un vai viņi dabū partijas rājienu par amorālu dzīves veidu.

Es nezinu, vai viņiem ir sudraskāzas un vai mazbērni viņiem aiz muguras rāda mēli.

Bet cilvēki viņus mīl. Kad, piemēram, divi jaunie iet pa pļavu un abi reizē kaut ko grib no pasaules, viņi iet kā taureņi.

Nupat man rodas vārds pavisam jauns — «taureņjauns». Kad to rakstu, arī es esmu taureņjauns.

1983

*Portrait
Toulon
1945*

FF

* * *

Es esmu taureņu lidlauks,
pilni taureņu mani pleci.
Taureņi nekad nav veci,
taureņi nekad nav veci.

Es esmu taureņu svečturis,
es turu taureņu sveci.
Viņi skrien ugunī,
taureņi nekad nav veci.

Ja tu esi taureņu gailis,
knāb, gailīt, kur tu vēl teci?
Taureņi ir svaigi,
taureņi nekad nav veci.

Nepreci dunduru, Annele,
Annele, taureni precī!
Dunduri noveco,
taureņi nekad nekļūst veci.

Es esmu taureņu ģenerālis
starp ģenerāļiem veciem.
Es esmu jaunākais —
taureņi man ir uz pleciem.

1983

* * *

Es izlūdzos vienu brīdi miera šajā ņirboņā,
apstāšanās brīdi, vienu sastinguma mirkli.

1983

* * *

man rādās pils
visapkārt ūdens
un pilī pilsparkā
ir rudens

un pilī
tur ir mana vara
es pats nez kāpēc
esmu ārā

un tilti vaļā
neatsveras
un mani neviens
neatceras

ne kādas dzīvības
ne zvana
bet skaidri zinu
tā ir mana

tur svečturis
trim svecēm deg
uz galda sveču
tauki tek

jau trejdeviņus
gadus lemta
stāv mana vieta
neaizņemta

un nesabirst
un nenodeg
un sveces tikai
tek un tek

1980
Murjānos

* * *

es atkal esmu dzejnieks
un pieši spaida ribās
man atkal tavu seju
kā dzeju lasīt gribas

man atkal tavas kājas
tā gribas redzēt ejam
un atrast vēl tās mājas
kur mēs reiz saziēdējām

un paņemt tavu sirdi
kā kādu vardi aukstu
un iesildīt kā pirtī
šo laiku un šo plaukstu

un uzgriezt vālodzi
šo mazo spēļu lietu
lai tā pēc tevis klieudz
kā es te kliezdu lietu

1981

* * *

Jauns vēl esmu. Gribas sākt no gala.
Vēl joprojām ļoti patīk vējš.
Sasāp kopā sirds un debesmala.
Vēl man dusmas ir, ka ļaudis sēž.

Selekcionēt vēl gribas puķes,
Skaistākas tās radīt, savuprāt.
Lauztu osu, atdauzītas suķes
Vēl man gribas podam līmēt klāt.

Jauns vēl esmu, maz man bērni rūpē:
Kā tie atnākuši, tā lai ir!
Kam tie tilti! Eju šķērsu upē!
Ne tā man ko atdala, ne šķir.

Nicīgi vēl izsakos par vīstu,
Kas pēc pabērtajiem graudiem skrien.
Nulli vēl par skaitli neatzīstu —
Skaitu vēl uz priekšu taisni vien.

1985

* * *

no rīta: bērzi nupat plauks
un arī dzeguze drīz sauks
tad tik par naudu nedomāt
vai kabatā ir nauda klāt

bet domāt gan par ļoti lielām lietām
ar bērza galotni kā apmainīties vietām
ar cīruli, šo pļerkšķi nemitīgo
kas visu dienu dziesmu dzēris līgo

ar akmeni, kas guļ kā pelēks latvis
kamēr nav pārplēsts vēl, ne mirdz, ne atviz
ar akmeni, kas blakus čūskai sildās

caur sveķa celmu būtu jāuzpildās

kā lai šīs stundas nepalaižu, biezās
kā varēt, tieši tā, pats savās miesās
to dzeguzi, to galotni sev dabūt
un viņas pumpurpārsprāgumā pabūt

kā lai šīs stundas garām nepalaižu
tik balts! tas acīm ir gandrīz par gaišu

un liels zaļš vējš sāk bērzos atkal vīties
kā samainīties? ar ko samainīties?

1983—1984
Rīgā

* * *

lai salūst krēsls
es gribu iet
lai salūst krēsls
kas tura ciet

lai salūst gulta
es gribu aust
lai saplīst spilvens
man zem auss

lai pēkšņi krūzīte
man plīst
un tēja nedzerta
zemē līst

un lai aiz logā
ir iekšā gaišs
un, kad es klauvēju,
neielaiž

tas man ir labi
tā vajag man
tā vajag man
un jums arīdzan

1981
Murjānos

* * *

Nekad es nesapratīšu,
vai neesmu jau traks.
Kaut gan — cik nodzīvots, tik likum-
sakarīgi viss man līdzī nāks.

Viss it kā bija normāli
un izrietoši.
Un tik un tā es nevaru
jums pateikt droši,
ka esmu normāls,
neesmu vēl sajucis.
Kaut visu atceros —
un likumsakarīgi bija viss.

Pa kuru laiku pārieta
ir robeža, pa kuru laiku?
Es skatos spogulī
un pētī savu vaigu:
vai tur tā līnija
nav pāri robežai kāds slepens taks?
Es vesels esmu? Un tas spogulī —
tas ir jau traks?

1981
Rīgā

Rock formation

* * *

Kā mašīnai uz riepām suņi čurā,
tā man te pašam ir savs skats un mērs.
Man nav nekāda prieka tādā jūrā,
man jūra ir kā stulbs un milzīgs zvērs.

Un pilsēta ir milzu akmens čupa,
no laukiem novākta, lai tur var art.
Pil pienā muļķība no tava pupa,
to bērnam būtu labāk neaizskart.

Kliedz mašīnas kā aizcietētas dāmas,
tām benzīns cauri iet kā milzīgs klistīrs.
Un lifts iet augšup — lejup tā kā gāmurs,
aiz apnikuma novazājies restēs.

Re, daba, zaļā muļķe, nevar vairs:
mēs esam stiprāki, un mums nav kauna!
Viss, saki, sairs? Nepalīdz, ka sairs.
Nāks uguns, sadegs — tad tikai no jauna!

Nāks uguns, un es sadegšu. Kā zvērs.
Un tas, ko pacels nākotne kā rotu
un radītājam atkal acīs bērs,
būs tikai sauja pelnu sidrabotu.

1982
Peredelkino

* * *

Vēl vienu mazu dziesmiņu par blusu,
kas, visu nakti stāvējusi klusu,
no rīta agri pēkšņi ieraudājās,
ka neesot nekur tai savas mājas.

Es nodomāju: «Kādas šai vēl mājas,
ja tā tik skaisti gaisā ladinājas!»
Es arī blusai nemaz neticēju,
es arī pats par blusu tikai smēju.

Bet vienreiz tāda klusa, neizteikta
bij blusa gaisā lekusi un — beigta!
Un nebij spēka vairs, lai zemē kristu.
Es vispār, jāteic, blusas nepazīstu,

es arī, jāteic, neticu nekam,
bet šo es redzu naktī lidojam
un noņemu sev cepuri pa klusam —
re, aiziet blusa debesīs pie blusām.

1981
Dubultos

* * *

šis nav formas rīts
šis ir samudžināts
šis nav tā kā tomāts
vai kā spināts

virsmu tādu
spīdošu un glumu
tādu dieva dotu
apaļumu

arī eža formas
nav šis rīts
šis vēl nav tas veids
kam jānotic

atnāks cits
uz vietas: ķer no gaisa
dzejolis ir forma
dievs to taisa

šis nav formas rīts
te velns ir klāt
neiznāk
var tikai mudžināt

1980
Murjāņos

* * *

Par lielu jūra — manos kārklos nāk!
Kā nosargāt šo mazo, balto švīku,
Kas tepat zilā ūdensmalā sāk
Un tepat izbeidzas ar krūmu sīku?

Ak, baltais ceļš, kas visgar jūru iet!
Ak, brīvība, — starp jūru un starp krastu,
Kad jūra nemierā un krasti zied, —
Un tikai tu ar mieru neparastu,

Ar tukšu baltu smilti pretī nāc,
Ar brīvu baltu, neziedošu smilti!
Es tieku brīvs kā nupat izrauts stāds.
Un tevi jūtu tik — zem kājām silti

Un pazūdoši. Vēja nestais ceļš...
Kā nosargāt šo smilšu švīku šauro
Starp jūru, kura aizrīdamās elš,
Un zemi — sakņu sadurstīto cauro!

1984
Rīgā

* * *

Jūlijs. Saule spiež, gribas dzert.
Es sienu ārdū.
Arī vālodze klie dz. Bet nevar saprast.
Nevienū vārdū.

Siens kā uguns. Pie visa var pierast.
Ar visu var aprast.
Tikai: vālodze klie dz. Vālodze klie dz.
Gribas vālodzi saprast.

Tā gribas dzert. Tā gribas dzert. Visu par
Ūdens pilienu dotu.
Un vālodze klie dz. Vālodze klie dz. Ko vālodze
Klie dz, es nesaprotu.

1984

* * *

vasara kļūst jau tik skaista
ka kļūst jau sāpīga
tik pati par sevi skaista
sava un nepiekāpīga

rauj puķes, cik gribi
nekā dabūt, nekā nevar dabūt
vienkārši — stāvi un smeļies
un vasaras vidū jābūt

jālīgo ar to kopā
un prom jāiet reizē
citādi viss iznāk sāpīgi
un izliekas nepareizi

iet vasara pāri tik skaisti
bail iedomāt
nedrīkst no malas skatīties
jābūt cik var tuvu klāt

jābūt tik muļķiem, tik mīļiem
tik viegliem kā divas smilgas
citādi — apkārt ilgas
sāpes un ilgas

1981
Murjānos

* * *

negribas vairs fiksēt
īstais ir nenotverams
mākonis debesīs
tāpat, uzreiz ir dzerams

tā jau tu magnetofonā
rakstīsi lentē vēl mirdams
(bet) viss tepatās un tagad
uzreiz ir dzirdams

knipsē, uzņem, mēģini
atsegt, kas neatsedzams
(bet) viss tikai vienā brīdī
kopā ar mūžību redzams

vairs negribas apturēt
apturēt — tas nav zināt
paturēt — tas ir mocīties
dabūt ir — apstādināt

apstādināt un pēc
tam mokas ciest
sev dabūt, sev
un redzēt, kā dziest?

1981
Murjānos — Rīgā

* * *

un tā ir spēja iesaukšanās
kad miljons sauļu pļavā ganās
kad miljons teliņu no kapa
deg kļavā — vienīgi — kā lapa

kad desmit pirksti ir — visviens —
gan akmens ciets, gan pavediens

es tevi mīlu, tumsa baltā
kur nevar saprast, cik man lemts
bet tukša pļava dzied man altā
ka labāk dots ir nekā ņemts

ak, tā ir spēja iesaukšanās
kad nekrīt ceļos, nepaklanās
bet stipri stāv, un vēl tuvāk
tev pasaule kā kuģis nāk

1985

* * *

tā tāda enerģijas strāva
pie krūma slīpa, oša stāva
un suņa purnā, kaķa ķepā
un vēl vienā man acī slepā

tā tāda sevis raidīšana
ko nemanītājs nepamana
un sudrabetais acu skats
ne tā ir sekunde, ne gads

to nedziedās, to nedzejos
kad būs, tad būs, kad dos, tad dos

1985

Turdus
cafer
KF

* * *

nāk lieli dzejoļi no rītiem
vēl lielāki par padarītiem

vēl dziļāki par manu dvašu

tie mani pašu, mani pašu
ar elpu tur, ar vilni augstu
tie nosedz pasauli ar plaukstu

un silda, kamēr viņa šķīļas
un rodas plaisas milzu dziļas

un milzu drosmē soli speru
pēc glābiņa vēl gaisā ķeru

un beidzos — pārtrūkst spēks — es krītu

nē, lidoju!
arlaburītu!

1986

* * *

Lidlauks uz manas plaukostas.
Un debesis augstas, augstas.
Vienīgais ieskrējiens —
apmēram sprīdis viens.

No tā man ir jāpaceļas
tur debesu ceļos.
Arī mans draugs tas
lido no savas plaukostas.

Stāvs kritiens aiz plaukostas,
un apkārt — debesis augstas.
Kļūda var būt,
vien pats savu plaukstu kur jūt.

Tik ir — tikai sprīdis viens.
Kritiens? Vai pacēliens?
Visapkārt debesis augstas
aiz tavas plaukostas.

1982
Peredelkino

* * *

Bij vienreiz zvaigžņu lietus manī,
Un acis miedza, atceros,
Un brīnījās uz zemes gani,
Kad zvaigznes apmirdzēja tos.

Bij toreiz manī zvaigžņu lietus.
Es jutu, kā tas manī spīd,
Cik esmu tukšs — no vienas vietas —,
Vien tikai zvaigznes manī krīt.

Bij manī zvaigžņu lietus toreiz.
Vien telpa biju es un gaiss.
Vēl bija tumsa ļaužu korēs...
Tik zvaigžņu lietus, vienīgais...

1984
Rīgā

* * *

...Un visu laiku man pār dzīvi dzeja liecas.
Nu rakstu, kas uz mani neattiecas.

Par priedēm, kas ir pašas savējās.
Par pulksteni, kas sevī nekad nenokavējas.

Par lineālu, kas velk savu švīku.
Par bērzu ziemā apsnigušu, liku.

Par lapu pieķēpātu, jā, bet sevī baltu.
Par zirgu nevaldāmu, neapkaltu.

Par grēcinieku, ko rīt velns jau raus.
Un pats es esmu pilns kā milzīgs kauss.

Un aplaistu es katru zaļu lakstu.
Un — piedodiet — par sevi atkal rakstu.

1982
Peredelkino

* * *

Cik skaistas salas, skaistas salas!
Man patīk skatīties no malas,
kā cilvēkiem top lielas lietas;
kā attiecības pārtop cietas

un atkal atlaižas, top mīkstas;
kā cilvēks grib, bet neuzdrīkstas;
kā vienam otram skaisti veicas;
man ar', bet man nav jāpateicas;

kā katrs savu laimi satiek,
kā katram parādās savs Die's, —
man skatīties no malas patīk
un labāk — nepiedalīties.

1983

* * *

Man dzejoļi aiziet garām.
Tik īss viņu mirklis, tik īss!
Tos kaut kur pa kādam staram
kāds cits varbūt atradīs.

Es redzu karogu mastā.
(Kuģis tūliņ būs grimis.)
Un tas, ko viņš atstāj,
ir tikai tēli un zīmes.

Viens sikspārnis lidinās vakarā
apkārt: aizsāk un aizsāk.
Simt sikspārņu karājas pagrabā
kājām gaisā.

1982
Peredelkino

* * *

cik viegli uzrakstīt ir dzejolīti
tā bērnu dienās kurviši ir pīti

vai pieneņkāti riņķu riņķiem ķēdē
tā olu izdējusi vista trēdē

kakā — kakāka — kākakā — kakā
ir labi un man nevajag nekā

ir kurvītis jau uzpīts; kaut ko iekšā
ir jāliek; man vēl visa dzīve priekšā

un purvā katra mazā oga dīc
pēc tāda kurviša, kas skaisti pīts

1983

* * *

vienu stundu parakstīt
kamēr pilieniem vēl krīt

kamēr sitas loga stiklā
kamēr nepārvēršas miglā

miglā kad jau pacelsies
nebūs vairs mans vārds tik biezs

nekritis vairs siltas, saltas
lāses te uz lapas baltas

būs tik vieglums gaistošais
izkūsis un zūdošs gaiss

prieks — pats sev — no sevis līs
to vairs roka nerakstīs

dod vēl vienu stundu man
lai vēl lāsēm logā skan

vēl krīt pilieniem uz leju
es vēl savu dzeju eju

1984

* * *

tā kā brauc ar lidmašīnu
tā kā Kaukāzā dzer vīnu

tā kā zīmuļi ir asi
tā kā blēdis vilto pasi

tā kā klibo zirgs uz četrām
vijolnieks ar baltām getrām

tā kā akla pūce gaismā
tā kā atriebība baismā

tā kā rīme, tā kā līme
tā kā liķim dzimumzīme

dzeja tikpat juceklīga
tikpat visāda un sīka

dzejā arī — bēdas, baismas
tumsu neatšķir no gaismas

tikpat nepareizi dzied
dzejai vienmēr neticiet

1983

* * *

Dzejā nav stabilam jābūt.
(Tā jau var novecot.)
Paskaties, re, kā daba —
Likumū likumiem prot.

Dzejā jau taisnības nava.
(Taisnība vispār ir.)
Dzejā ir — katram sava,
Katrs kā grib, tā šķir.

Dzeja ir dzīvības maldi,
Sauciens un meklējums.
Un arī meli saldi,
Ko tā te sastāsta jums.

Tad, kad taisnības koku
Aizskaršu mūžībā reiz,
Nebūs ne dzeju, ne moku,
Nebūšu vairs arī es.

Dzejā nav mūžīgam jābūt.
Vējš — vai tad mūžīgi pūš?
Dzejai ir cilvēka daba —
Īss, skaists mūžs.

1984

* * *

tik tiešs kā pudele no stikla
tik tiešs kā bailēs roka mikla
tik tiešs kā sargs pie kunga vārtiem
tik tiešs kā dusmās — rupjiem vārdiem

kā nazis asi griež — tik tiešs
kā boksa cimds pa ģīmi bliež
kā tumsa bailēs šausmas vieš
kā mīlestībā krāptais cieš

tik neatviegloti un viegli
es pieņemu kā skan šie smieklī
un kā es tiešumu šo jūtu
it kā es pats te tieši būtu

balts karogs tikko sašauts lodēm
balts rakstains cimds pilns saēsts kodēm
ak, noteikti, kā malums malts
vēl gribētu lai būtu balts

vēl gribētu — lai zeltā kvieši
lai brālis stāv pie brāļa cieši
kā mana māte mīl un cieš
tik tiešs es gribētu, tik tiešs

tu redzi, kā viss vārdos zūd
nav tā, kā gribētu es būt

1984

* * *

Gailis dzied caur mežu,
Krauklis — debesīs;
Es arī esmu putns —
Maijvabole.

Lien pazemes upes,
Lien zelta dzīslas;
Es arī lienu —
Glodene zālē.

Krīt saule jūrā,
Krīt zvaigznes naktī;
Es arī krītu
Salauzta skuja.

1978

* * *

Šīs zemes zīme ir sinusoīda.
Zinu. Un tas manī drosmi vieš.
Zinu. Nelaime apakšā gaida,
Un pēc tam laime augšup sveiž.

Bezgala viļņi. Milzīga jūra.
Augšup un lejup, tā vienmēr.
Vai te kas cits ir vēl, kas tevi tura?
Vai te kas cits ir vēl, kas tev der?

Vai te kas cits vēl ir bez tavas laivas,
Kura šo priekšgala prieku jūt?
Vai tad bez jūrā viļņu laimes
Vēl kāda cita laime var būt?

1986

ZVANS

1

Re, kā atvēzējas zvana mēle!
Re, kā šņāc un iešūpojas zvans!
Sākas spēle, sākas lielā spēle:
Re, kā trīc un gaida klusums mans.

Arvien vairāk, vairāk, arvien slīpāk
Zvana mēli malai tuvāk nes.
Milzu griba mēli, milzu griba
Lauž un iešūpo pie pamatnes.

Viss vēl, viss vēl ikdienīgi parasts —
Zvans vēl, viņa mēle — dzelzī sver,
Kamēr — vēziens! — no tik smalkas varas,
Ka tā — beidzot! — zvana malu ķer.

Vidū zvana mēle — mēma staigā,
Tikko piesit robežai, tā — skan!
Cits nekas man nepieder šai laikā,
Tik tas mazais brīdis pieder man.

2

uzklīdis tālais suns
nez ko grib
uguns, tāla uguns
atkal tepatās zib

brīdinot zvana mēle
grib ko sacīt
un zēvelē, zēvelē
saules pipars acī

re, vārdnīcu ņem aiz skausta
re, teikumus kausta
re, puika stāv mūsu vidū
valodu rausta

kungs no kapa kāpj
saka: suņpurņa pātagu novij
es labāk tā ne, kaut kā
tuos tuvāk govij

1978—1984

* * *

Joprojām kustība ir tauriņveida.
Ir manai mātei tauriņveida meita.
Un lavierē starp kungiem šādiem tādiem
Man tēvs kādreiz pa deviņdesmit grādiem.

Es arī Raini redzu mētājamies.
Bērns biksēs čurā, podiņā nav jāmiež.
Un klauns iet smiedams blakus karaļšķirstam,
Bet gauži raud, kad taureņus redz mirstam.

Ak, taureņus jūs sevī nebendējiet!
Jo viss, kas tieši tagad iet un te iet,
Ir vienīgais, kur ielikt ideālus
Un savus sapņus visvisādus tālus.

Tik tiks mums nākotnes, cik tepat rasīs.
Un tikai muļķis nākotni sev prasīs
Bez tagadnes, kur, leņķu leņķiem laužot,
Skrej taurenis, nekā vēl neizpaužot

Par nākotni. Cik viss ir cēls tepat!
Tepat aiz leņķa malas ir jau klāt.
Un tikai jāpalauž un jāpaliec.
Cik esi te, tik tu uz priekšu tiec.

Caur taureņiem

* * *

vakar es kolhoza maizes ceplī
redzēju meiteni skaistu
šorīt pamodies, es to ar
daudz ko lielāku saistu

ne no kā pēkšņi — meitene skaista
cepla gaismas un liesmas
tikpat pēkšņi kaut kur kādreiz
piedzima tautasdziesmas

ne no kā kaut kur
klusā vidē
strādā tautas gēns
kādā nomaļā ģimenītē

visapkārt kad maize un sviedri
rūpes un strīdi,
pēkšņi parādās
Latvija kādā brīdī

tauta jau arī tā
katru brīdī neparādās
tikai — kad iedvesmojas
stundās vai minūtēs kādās

man gadījās būt tādā brīdī
es to brīdī ar kaut ko lielāku saistu
tas nav tā, ka vienkārši redzēju
meiteni jaunu un skaistu

1980
Murjāņos

* * *

Ne tagadnes, ne nākotnes. Kas bijis,
nekad nav labāks bijis, kā ir mums,
ne kas nupatās bij, ne — kas būs drīz.
Jo mirklis — tieši šis ir pienākums.

Pa baltu logu izlaid putnu manu
un baltu vēju turi galotnēs!
Sauc iekšā, pabaro to aitu ganu,
jo viņš ir aitu gans tāpat kā mēs.

Ja ir kas uzvarošs, tad brīdis šis, tepatās,
šis nule iespējamais asna grauds.
Viss panākams, kamēr vēl acīs skatās.
Viss iespējams — kamēr vēl vārdā sauc.

1981
Rīgā

* * *

Es rados rados,
savos rados rados.
Drīz sieva dzemdēs
un man dēlu atdos.

Drīz dēls, ko tramdišu
kā nevari un glēvu,
kluss sevī izcietīs
par mani — tēvu.

Un krustmāte,
kas visiem riebs un skaudīs,
kā pati mīlestība
manim galvu glaudīs.

Nav citur kur —
te parādu es dzēšu,
te vinnēšu
un te es paspēlēšu.

Es raudu, skatos
tēvocī kā lopā
un vācu atkal
radu bērnus kopā.

Un saku — redziet,
kas mums iedots līdz:
no audzēm līdz
nāk dzimtas parādkvīts.

Ir liktens — liktens —
būs un spīdzinās.
Mums pašu vidū
jāizlīdzinās.

1985

* * *

ir tālās zemēs zemestrīce
trīc Juris kaimiņos, trīc Mīce
un nedzimuši — vēl nav rīts
mazmazi bērni mātē trīc

trīc zābaciņi mazi bodēs
kas būs, tie caurumi, trīc kodēs
un atslēga — kad atslēgt mokās —
trīc debess vārtusargam rokās

trīc krāsni uguns, ēdot malku
un saule dreb pār Vecpiebalgu
acs noraustās, trīs kreisā nāss
sirds ietrīcas un savaldās

1985

* * *

Manas tautas tauriņi — jāņtauriņi, baibtauriņi.
Gaiziņtauriņi, talstauriņi, gaujtauriņi, venttauriņi. Saules
kaujas tauriņi. Milzīgi bari nāk virsū bruņiniekiem. Viss
virmo, šaudās, zobeniem neķerams...

Tā ir tikai pasaules tauriņu saukšana vārdā. Es zinu tikai
latviešu valodu, un es saucu tos latviskos vārdos. Bet tie
ir tie paši Hanstauriņi un Reintauriņi, Gulivertauriņi un
Gaidartauriņi, es tikai saucu tos latviskos vārdos. Visvien-
alga — gilgameštauriņi vai kurbadtauriņi, medžnuntauriņi
vai spīdoltauriņi — kas pirmais viņus nosauks vārdā, tam
tie piederēs. Jo nosauks vārdā tas, kas to šobrīd prot
redzēt un izdzirdēt, kas tos būs ieraudzījis — Pasaules
Tagadnes Brīžtauriņu. Un atdos to savai tautai.

1983

14

* * *

Mirst Kaudzīšreinis, klusi smiedamies par Piebalgu, šo taureņpaugurzemi. Kur Oliņiete drēbes ēd kā kode. Sēž Ķencis cietumā un Pāvuls — divi sūdu mušas, bet Lienei ziedēs divi tūkstoš puķu un acis raibas kļūs vienreiz no laimes, jo Kasparu neviena lode neķers. Jo Kaspars taurenis ir mūsu zemē, ne vēsture, bet taurenis ir Kaspars — tas mūžam nezūdošais tagadbrīdis: ir Kaspars Edgars, «Zaļās zemes» Mārtiņš, ir Kaspars Oskars, Antiņš ikbrīdīgais...

Mirst Kaudzīšreinis, klusi smiedamies, — nekādi mērnīk-laiki nevar izmērīt šos taureņus — tie ir! Un smieklīgas ir pūles uzrakstīt. Un Reinis vēlreiz iesmejas un iet no mūs-taureņiem prom uz cittaureņiem — pie taureņiem vēl lielākiem — virs saules.

1983

* * *

Ko dara Barons? Savāc tikai spārnus.
Tos kādreiz pētīs laiks ar lielu lupu un
restaurēs un atkal atvasinās. Un pēkšņi
vienā baltā dienā ciltis ņems savus spārnus,
celsies, aizlidos.

Mazs mākonītis lidos Visumā, un kartēs
astronomiskajās — «Balti, jauns tauriņveida
zvaigznājs» stāvēs rakstīts. Un citas ciltis
aizpildīs šos krastus, kas ir tik nežēlīgi
bijuši pret mums.

1983

* * *

Vai streļķi sarkanie nav taureņi, kas savā laikā izmisīgi meklē, kas vēl joprojām nerimuši meklē, — vai streļķi sarkanie nav taureņi?

Ir mēsluvaboles jau atradušas, un odi zina visu, dunduri jau visu zina, tikai taureņi vēl skrien un meklē.

Pie Juglas laužiens, sviediens igauņos un Petrogradā pārmetiens un lieciens. Un maza deļa Smoļnijā pie vārtiem. Tad taureņšardze Kremļa ķieģeļvārtos. Un Kazana kā sarkans taurenis.

Un Perekopa krastu visi dubļi ir klāti raibiem, košiem puspabeigtiem un pusnobeigtiem asiņainiem spārniem.

Vēl daži Karakuma tuksnesī kā zīmogs turas vēju viltā smilti.

Un daudzi Jakutijā — mūžīgajā ledū, pie mamutiem, pie tīra zelta dzīslām.

Tie skaistie spārni, austie Zemgalē...

Vai tikai novelkamās bildītes ir vēsturei šie taureņi, ko novelk un atstāj pielīmētas kādā vietā?

Nē, neredzamā kustība — tā pastāv. Jo paliek taureņspēka lielais laužtais un katru mirkli pārsviedīgais sauciens:

«Mēs pārnāksim vienalga kādā rītā — vienalga, kādā vietā saule dienu dos. Mēs pārnāksim, kad, siltām dziesmām tīta, jau dzimtā zeme jauna atzalgos.»

1983

* * *

pārslīņas jau krīt
drīz kritīs arī pārslas
drīz kritīs sniegapikas
un ap Saulgriežiem
nokritīs vesels liels sniegavīrs

ko es tev teicu
debesīs sniega pietiek
ja tās grib mūs aprakt

bet mūsu spēks paliek spēkā
un mūsu siltums paliek spēkā
un tas, ko mēs runājam
te paliek spēkā

1983

* * *

Apkārt karo. Ir pērkons aiz upes, taurenīt!
Sit krusa, mums jābūt par savējiem, taurenīt!

Mums jāredz ir, pirmkārt, savējos apkārt, mums
jādejo apkārt viņiem vispirms, tad ap otriem, otrkārt,
un trešiem, treškārt, bet pirmkārt ap savējiem jādejo.

Jo tikai dunduri pirmkārt dejo ap govīm, bet taureņi
dejo ap taureņiem. Un tikai vabole lido ap mēsliem, bet
taureņi lido ap taureņiem. Jo mēs esam kamols, taureņu
kamols, mums ir sava kustība sevī.

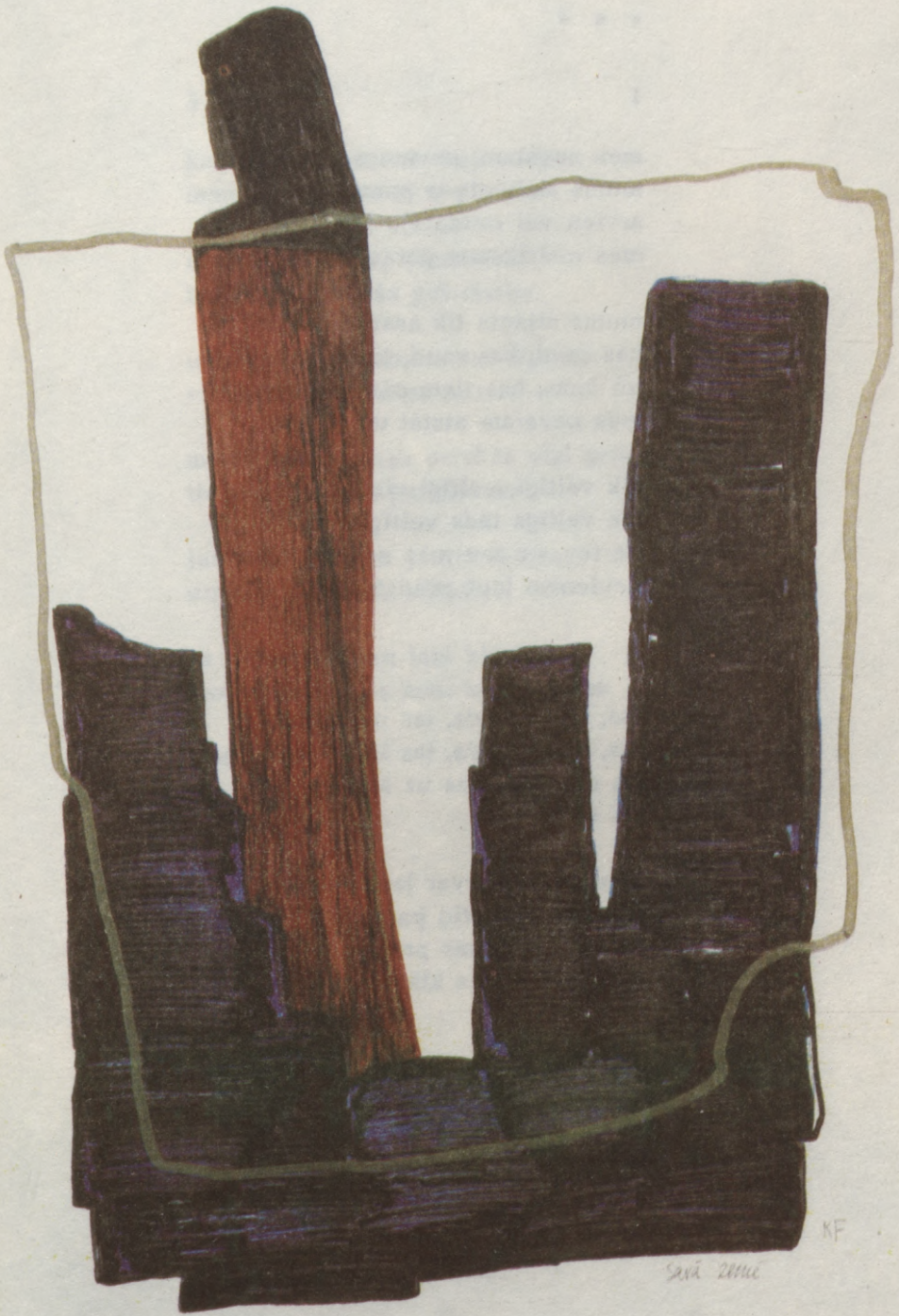
Jo aiz upes karo, ir negaiss, mums jāturas sevī, šai
pļavā, mums jānotur kamolā siltums, mēs nespēsim lidot
ap ziediem, ja siltuma nav mums.

Kas apdejo savējos, apdejo sevi.

Kas apdejo savējos, apdejo viņu savējos. Tas apdejo
sevi un visus.

Un karš ir aiz upes.

1983

Sun 2006

KF

* * *

1

mēs nevaram, nevaram paraudāt
mums aizliegts ir paraudāt
arvien vēl raudātāju nāk klāt
mēs nedrīkstam paraudāt

mums atļauts tik asaras noslaucīt
kas raud, kas raud, tiem, kas raud
un ēnas, kas tiem pār vaigiem slīd
mēs nevaram atstāt un ļaut

cik veltīgi, veltīgi viņi raud
cik veltīgs tāds veltīgums
ne tev, ne tev mēs nevaram ļaut
nevienam ļaut raudāt jums

2

tas, kas smeldz, tas neatveldz
tas, kas smeldz, tas ir velts
un dzejolis, kas uz asarām celts
arī ir velts

nevar ļaut, nevar ļaut, lai raud
(ja nu mazlietiņ paraudāt)
asaras no mums projām nes
un neko nenes klāt

3

kaut, jāteic, man ir kājas likas
man raudāt tomēr nepatīkas

un izņemta man viena riba
bet man ir sveša pašnāvība

un kad es šķidros matus šķirstu
es nedomāju, ka es mirstu

mans draugs, man priekšā visi prieki
tie ir man veci parādnieki

jau vakar pat es jautri smēju
un jau no viena iekasēju

es neraudu, man labi klāsies
kas maksāts, tas man atmaksāsies

1984

* * *

Aleksandram Čakam

Ar ogli, ogli biezu
es zīmēju, ka zib.
Ir naktsmājas. Pilns viesu.
Un visi gulēt grib.

Un gultas vairs nevienas,
kur likt un guldināt.
Kāds skaistu lapu pienes
un melnu ogli klāt.

Un saka: «Liec uz lapas.
Kur guldināsi mūs?
Uz lapas tā kā kapos
mums visiem vietas būs.»

Ir pagājuši gadi,
bet guļ uz lapas tās
vēl mani draugi, radi
pie manis naktsmājās.

Ar ogli melnu, biezu
es velku sevi ar'.
Lai laiks ar savu tiesu
mūs modina, ja var.

1981
Druskininkos

* * *

Liela ir mūsu dzīve,
Liela kā kļavu lapas.
Un lieli un balti ir bērzi
Kalna kapos.

Augsti ir mūsu mākoņi —
Gubaini, skaisti.
Milzīgi aug ozoli —
Dieva laisti.

Cik skaista čūska:
Mēle pušu šķelta!
Kāds milzīgs puteklis es esmu
Un — no zelta!

Liels es stāvu
Maziņš ziedošā pļavā.
Stāvu un dziedu, Dzīvība,
Lielumā tavā.

Niedres un debesis
Mūsu ezeros platos.
Milzīgs ir klusums,
Ar kādu es tevī skatos.

1986

* * *

Tu, brāli, dari, ko vari!
Es varu, es darišu arī.
Mums ābelēm nolauzti zari.
Bet saule stāv ābelēm pāri.
Ir saulei savi stari,
Tā svērs mūs vēl, svērs mūs arī.
Dari, brāli, ko vari!

Tas jādara man un tev arī.
Kari, jā, brāļu kari,
Mald-uguņu gājieni gari,
Bet auseklim astoņi zari
Rītos stāv pāri.
Dari, brāli, tu arī!

1985
Rīgā

* * *

Ne citu rīt!
Bet palīdzi tūlīt man, lielā elpa!
Kad lapas krīt
un rudens zvaigznēs ceļas visa telpa.

Tur galotnēs
ir brīvība tik smalka...
Tur galotnēs
varbūt ir viss vienalga.

Bet te man rūp,
un palīdzi man, elpa lielā!
Man dvēse kūp
un strādā te tik smagā vielā,

ka lūdzu es
kaut ko no tava malka.
Tur galotnēs
ir brīvība tik smalka...

1981
Rīgā

* * *

Tev pamats drošs — tā tava zeme ir,
Tie zaļumi un dubļi, ko mēs bridām.
Un droša debess — tajā zvaigznes mirdz.
Tu tikai sevi pasargā (pa vidam)!

Tu sevi pasargā — uz zemes nepaliec
Un savos sapņos nepakaries zvaigznēs!
Jo ne jau te pie zemes uzzied zieds
Un ne līdz zvaigznēm viņu sēklas aizsniegs,

Bet — sevi pasargā! — pa vidam viss.
Pa vidam zieds — starp debesīm un zemi.
Un tikai tik tu būsi palicis,
Cik tu te augšup lejup sevi lemi.

Jo stāvus ecēs, augšup lejup ars
Un augšup lejup pļaus pa vertikāli,
Un tevi nemocīs vairs paša svars
Un ikdienība neriebs tavu brāli, —

Tik sevi pasargā — mēs vidū veidojam!
Mēs esam vadi, ceļi, stīgas, stari.
Un pārējam nav nozīmes nekam,
Tik tam, ko augšup — lejup — augšup dari.

1984
Rīgā

Tamayu subucinus

KF

* * *

Kāpēc taureņi skrien svaidīdamies?
Viņi mētājas no brīvās sekundes brīvajā.
Viņi meklē atbrīvoto laiku. Viņi manevrē
no nesamocītās sekundes nesamocītajā. Tie
brīvus brīžus meklē, brīvus brīžus, no kuriem
sanāk atbrīvotais laiks.

Jā, brīvais, izbrīvētais, nesaistītais.

Jā, ceļa laiks. Nu sāksies ceļš!

1983

* * *

Nāk miegs. Uzpeld liela,
gaišzila saule. Un maziem, smalkiem
punktiņiem pretī skrien ceļš. Tu
esi laimīgs cilvēks — tev piedāvājas!
Tev ir ceļa priekšlikums. Citiem ir
tikai priekšnojautas, tev ir —
priekšlikums.

1983

* * *

No klintīm augšā gaisma slējās,
Un akmeņi zem sevis smējās,
Man kausā ceļš kā uguns lējās,
Un ņemu izdzēru es to.

Un pašķīrās man vaļā aiza,
Un zobens, debesis kas graiza,
Un plaušas cēlās pilnas gaisa,
Un varēju es neelpot.

Tas ceļš tik ļoti apzinājās:
Kur neiedams — mūs vedīs mājās,
Ceļš mani iekšpusīgi krājās
Un ārpusīgi sauca prom.

Ceļš soļus izsauca no manis,
Ceļš ir mans gans, kas mani ganīs,
Ne ceļa galā reiz man zvanīs,
Bet ceļa malā tikai.

1983

* * *

Ar māti abi braucam reņģes pārdot
pa visvisādiem lauku celiņiem. Man rokā
groži — lielā pasaulē iet iekšā mūsu brū-
nais, lēnais zirgs.

Un likumos es braucu lēni, lēni — tur
katrā likumā kāds brīnums stāv un pārbauda,
vai vispār man ir acis.

Man liekas — katrā likumā kā murdā mēs
iepeldam, un negribas vairs mājā. Mēs esam
zivis, kuras neatgriežas.

Gar margrietīnām, šķūņiem, ābelēm un
tumšsarkaniem āboliņa laukiem mēs likumojam
arvien dziļāk projām. Man blakām māte,
un nav atgriešanās.

*

Vēlāk zirgs man metīs pakavu
sniegu sejā.
Pilnas man ausis būs tuksneša
smiltīm vējā.
Man būs bailes no slēpēm: milzīgs
dziļums lejā.
Vēl ne rindiņu nebūšu rakstījis
dzejā.

1983

* * *

Jā, sevi atceros kā taureni —
cik esmu bijis sevī brīvs un laimīgs.

Visbrīvākie man bija pūpoli.
Visvairāk galotnē — es priecājos par
tiem: tos nevar nolauzt.

Melns baltos pūpolos sēž saulē strazds.
Līst pūpolsvētdiena pār zvejniekiemu. Un
pats es esmu laimīgs tā kā pūpols.

Un tad man likās — kādam vēl ir jānāk, vai
viesim, ciemiņam vai citam kādam. Es sētā izskrēju
un gaidīju.

Es gaidīju, bet tā jau bija kļūda.
Jo gaidīšana ir jau nebrīvība.

1983

* * *

Vēl: ūdensrozes melnā upē stāv.
Un pļavā siens tā smaržo tikai šodien.
Un vectēvs upē peld pēc ūdensrozēm.
Viņš piepeld klāt un rauj, un baltā roze,
es dzirdu, iekliedzas un pazūd melnā upē,
un reizē pazūd vecātēva galva. Tad atkal
parādās, bet es jau raudu.

Tas ir tāds šausmīgs mirklis melnā upē.

Kopš reizes tās man bail no rautām
ūdensrozēm. Kāpēc tās izrautas no mūžam
melnās upes, no mūžības? Kāpēc? Kāpēc?

1983

* * *

Puikas slicina kaķēnu.

Es nevaru skatīties, kā puikas slicina
kaķēnu, kā viņš saulainā jomas ūdenī
sarāvies mokās, čokuriņš, nāves čokuriņš,
elpo vēl, es to paņemu, iznesu krastā un
gaidu, ka ņaudēs, bet viņš mokās un mokās,
viens pieskrien, paķer un aizsviež tālu
jūrā.

1983

* * *

Mēs dzeram alu. Kaimiņpuika nočiepis,
atnesis kanniņu ar alu, mēs to izdzeram slepus,
kur mūs nemeklēs, reņģu žāvējamajā namiņā.

Tad mēs smejamies, smejamies, smejamies
nezin no kā un apsēžamies reņģu namiņa
pelnos un vemjam, es nomiršu tepat reņģu namiņa
pelnos, mammu, es nomiršu tepat reņģu
namiņa pelnos.

1983

* * *

es dziļā mežā biju
tur bija tumsa, avoti un odu bari
tur dienu pavadīju
nu atnākuši līdz kaut kādi gari

no dzirnavdrupām vīrs viens
ar velnišķīgu smīnu
pie manas sievas sēž. Vissviens
viņš saka, un dzer vīnu

un kāda meita
skaista un ar augstām krūtīm
bet muļķe saka: Ko jūs! eita, eita!
un sarunāties grūti

kaut kas ir atnests tur no meža
visu nakti mani moka
šī dzīve svešā
man jāizved ir atpakaļ zem svešā koka

tās dzīvības, no turienes
tās svešās sāpes, svešās rētas
lai netraucējam mēs
lai viņas pašas nobriest tur, kur sētas

nāk jauna saulīte
tā jaunu mīlēs, jaunu grēkos
es tikko pamodies un te
vēl stāvu sapņos puspelēkos

1980
Murjānos

Sarah Turner

* * *

(es tevi lūdzu: naktīs gulēsīm
tik daudz jau ir nelaimīgo
kas iebriduši tumsas upē
grābstās gar akmeņiem
atpakaļgājējus vēžus meklēdami

es tevi lūdzu: gulēsīm naktīs
un nestāvēsīm aklām acīm
ceļā nakts dzīvībai

tā ir cita dzīvība
tai ir citi varoņi
tā ir cita skatuve
un cita publika

viņu aplausi
mums ir kaitīgi
gulēsīm naktīs)

1983

* * *

Saule iedegas viņā pusē
Un tad nāk šajā pusē.
Sākumā putni šaipus klusē
Un pēc tam taipus klusē.

Dziesmas iet saulei visur līdz,
Guļ putni un spārnus saliek.
Naktī ne balstiņa nenotrīc,
Putni bez dziesmām paliek.

Kanārijputniņš kliez: — Gals klāt,
Ko jūs man, ko jūs man spiedāt!
Naktī nekā nevar padziedāt,
Naktī jau nav ko dziedāt!

Ejiet gulēt, ejiet jūs gulēt.
Ejiet jūs naktī dusēt!
Mēs esam visi naktspusē,
Dziesma ir — dienaspusē.

1984

* * *

Es ļoti mīlu dzejoļus par vārnām,
Kas vientulīgi savā ligzdā pārnāk,
Kur bērnu nav, un spogulītī skatās
Tik knābis liels un divas acis platās.

Un ielas somiņa, kas arī nav pēc modes,
Un skapī spalvas saēdušas kodes.
Un pašai kļūst tik ļoti sevis žēl:
Tā kaut ko gribētos pie visa vēl!

Kaut draudzeni — kaut kādu lakstīgalu!
Nu, kaut vai kraukli piedzērušos alu!
Vai — vienu dienu atskries sīlis jauks
Un: «Vārna! vārna!» — mani mīļi sauks.

Ar acīm ļoti dziļām, miesām kārnām
Man patīk rakstīt dzejoļus par vārnām.
Es vaļā logā zelta naudu lieku:
Lai zog! Par prieku sev un man par prieku.

Un reizēm, ejot garām vaļā kādu logu,
Es sevi pieķeru: es arī zogu.

1984

* * *

Man patīk, kā no rītiem klaigā vārnas.
Tās savu skaļo optimismu pārnes
Uz mums ar savu saķērķšanos kori
Pa bariem un pa galotnēm, pa korēm.

Var būt, ka tās ir vienkārši tik pļāpas.
Un man tikai tā sagadās un trāpās
So kori klausīties — vien gadījumā,
Kas varbūt neko neizsaka jums,

Bet man tā ir kā skaļa rīta rosme.
Kā tirgus bābu nerimstošā drosme
No jauna katru rītu saukt: «Nāc, pērc!» —
«Ir vērts!» man vārnas ķerc. «Ir vērts! ir vērts!»

Var vārnas iemīlēt, es teikšu, un pat — ļoti.
Tām ligzdās lati — zagti, sidraboti,
Un ligzdas — žaģaros, bet sapņos — zelta smilgas.
Man patīk melno vārnu spožās ilgas.

1984

* * *

Nāk šonakt atkal zvaigžņu zaglis
un katru nakti vienu zog.
Kur liek tās zvaigznes zvaigžņu zaglis,
vai kaut kur slēpj, vai zemē rok?

Vai kaut kur šķūnī bāž aiz spārēm?
Vai pārkausē un stienī lej?
Ir zvaigžņu debesīs pārpārēm —
vai man ir žēl? Nu, zodz un ej!

Bet man ir žēl. Re, atkal vienu
jau zvaigžņu zaglis projām stiepj.
Nav žēl, ja čieptu ko pa dienu,
bet viņš, re, tieši zvaigzni čiepj.

Mums katram liktens rakstīts delnā.
Bet viens, re, zog, un šim nekas!
Tā katru nakti — maizi pelnot —
re, nozog zvaigzni zaglis mazs.

Ak, zvaigžņu bezgala, bez skaita!
Pat tas nekas, ka viņas krīt.
Bet tomēr dusmas: ir viens maita,
ar zvaigznēm grib ko nopelnīt!

1981
Druskininkos

JĀŅI

— Kas nu tā par meiju! — saku es,
— Kaut kāds govju apgrauzts bērzu čakars!
Kas nu tur! — Bet, re, no palodzes
Pūš man elpu virsū Jāņu vakars.

Saule tā kā liela muca riet,
Govs kā zaļa muca nāk no lauka.
Un uz kaimiņiem, re, Mārtiņš iet
Pilns kaut kāda apdulluša rauga.

Meitas arī, ja no priekšas tās
Apskatās, — vēl kautrīgas, vēl klusē.
Ja no pakalpusē paraugās —
Tā kā skaistas plūmes plīst uz pusēm.

Acis pieveru un redzu es
Ļaužu, ļaužu stāvupilnas ielas.
Savu bārenīti redzu es —
Acīs asaras nez kāpēc lielas.

Un es neizturu, iekliedzos.
Iekliedzos kā ķēms, kā milzis: līgo!
Ceļā sieru ņemu līdz, ko ost, —
Nu to Rīgu vienreiz jāierīgo!

Priekšā liela pilsēta man stāv,
Apkārt zaļu dārzu zaļā vīte.
Tikai pašā vidū dziesmas nav.
Tikai pašā vidū dziesmas nav.
Stāv kā mēma mana bārenīte.

1982

* * *

dzērveņu un baraviku rīti
savāds uztraukums, kad pamodies
meži nu varbūt jau nolasīti
mežā sēņu tagad tā kā biezs

seni seni ataviski kārs
nedod miera saulains sēņu rīts
tāds kā dabūtkārīgs badīgs gars
velk uz mežu tajā barā līdz

kaut ko dabūt, kaut ko nolaupīt
kaut ko saraut pirmajam pirms citiem
nolādēti sena sēkla krīt
sirdī atkal rudeņos no rītiem

ietu sēnēs, ietu brūklenēs
tikai kauns, pats nezinu par ko
sētā neizlēmīgs stāvu es
pats ar sirdi savu satraukto

1980

* * *

Tās mieles, ko tu manā strautā atstāj,
Tās duļķes apakšā — tās nav nekas,
Ja tikai redzētu es vienreiz strautu,
Kā mirdzot zelts pa virsu ladinās.

1978

* * *

Pacelies, pasaule, riebumā
pret vardarbīgo,
pasaule uzplaukusī
nupat, tik tikko!

Jaunais un stiprais,
uzplaukušais tik tikko,
pacelies riebumā
pret varmācīgo!

No stipruma un spēka
lai neceļas roka (nevienam) nodarīt pāri;
lai no stipruma un spēka
vardarbību nenodari!

Pasaule, uzmanies —
lauž kokam zarus
un cilvēkus samīda
ne tikai stiprais, bet arī sīkais,
laužas pēc varas
arī
mazais, nīgrais un bezspēcīgais.

Jaunais un stiprais,
uzplaukušais tik tikko,
pacelies riebumā
pret varmācīgo!

1986
Rīgā

* * *

nē, sējējs nav sīkumains — sēklu sēj
un neskaita, ja kāda nedīgst
viņš atvēž roku un pasaulei
sēj
kur dīgst un nedīgst

viņš netaupa sēklu — rīklē sēj
tuksnesim, purvam, jūrā
viņš atvēž roku un pasaulei
sēj
uģunskurā

nē, sējējs nav sīkumains, sējējs sēj
nekas, ka neietaupās
viņš atdod, viņš izsēj pasaulei
un tev
tev, kas šaubās

1985

* * *

nu, piesapņosim zemi, piesapņosim
tāpat kā piesakņojām, piesapņosim
un saknes laidīsim tāpat kā osim
kā zelta naudu kalnā iesapņo

nu, iesapņosim sapņus pamatā
kā ledu Grenlandē, viss milzums guļ
zem ūdens, tikai maza daļa laukā
tā iesapņosim, tā kā stiklu logā

nu, uzsapņosim tā kā vīna stīgu
gar pliku baltu sienu uzsapņosim
un uzsapņosim nedīgstošu sēklu
lai tā no jauna uzsapņota dīgst

nu sasapņosimies te visi kopā
kā rudzi sasapņojas zilā laukā
lai netiekam no sava sapņa laukā
tā sapņosim, tā iesapņosimies

1980

SADEGSANA

Es mīlu varenus kokus,
kokus varenus, Agnes.
Kokus, kas iet un nokrīt
un apguļas praulos pilni smagmes.

Es mīlu smalkus kokus,
kokus greznus, Esmeralda.
Altāru margas, uz kurām uzliek rokas,
un greznus krēslus aiz tava galda.

Es mīlu vienkārši koku. Lai šķilai ir labi,
lai pagalei labi, lai malkai ir labi, Dina!
Debesīs kāpj dūmu stabi
un kokus man atgādina

1980
Druskininkos

* * *

ar tevi es lasīju kastaņus
rudens trūdošās milzīgās lapās
un rudens bij nosalis un kluss
kā atvests no dienvidiem papuass

bij slapjš un mazliet drēgns un auksts
ar mākonī lielu un zilu
un pēkšņi man likās: tu esi man draugs
un ka es... tevi mazliet mīlu

tev bij tādas rokas nosalušas
un tu runāji visādus jokus
un debesis bij zilas, zemas un pušas
pār mums abiem kastaņkokos

es neteicu nekā, bij kastaņi skaistumā
jau no bērņības apbrīnoti
teikt vai neteikt, kas tevi... nu jā
un varbūt pat ļoti

1983

* * *

Tu nepārvērties, puķe zilā,
ak, nepārvērties puķē zaļā!
Es esmu bijis tajā silā
un vēris savu dvēseli vaļā,

un sirdi zaļās sūnās racis,
un zaļā krūmā slēpis acis,
un mētru mīlējis kā mūsu,
bet nav tur puķe tādu krāsu

kā tev! Ak, paliec, puķe zilā,
un nepārvērties puķē zaļā,
kamēr es stāvu zaļā silā
un manas acis tev ir vaļā!

1981
Rīgā

* * *

Es saku jums
jau dienas simt un piecas —
lai puķi dabūtu,
ir jānoliecas.

Kā gaisā gribēdams
tikt, vanags spārnus ceļ,
tā tev ir jānoliecas
puķes dēļ.

Un, brīdi pieliecies,
tā viņas smaržā stāvi
vai arī — ņem to līdz,
lem viņai nāvi.

Tu viņas dzīvībā
uz brīdi vari pabūt.
Tu vari arī viņas
nāvi dabūt.

1984

* * *

Krēslas stunda. Te aiz loga aug
Mana māte — kluss un pamests stāds.
Viņas vārds uz manas mēles aug
Vēl bez mūža un vēl nerunāts.

Kāds ko sajaucis — es esmu jau,
Pošu tā, kā cilvēks sevi poš,
Un aiz loga mana māte aug —
Rožu krūms vēl kluss un neziedošs.

1978

* * *

Annai Brigaderei

pumpuri atnākuši
viens otram padusēs bakstās
kaut ko sačukstas
un man dzejoļi rakstās

zemei zaļa sega
sāk labi klāties
pumpuri atnākuši
vismaz sasveicināties

paceļ cepuri
sveicina, galvu liec
kā paceļ cepuri
tā uzplaukst zieds

paldies, paldies!
vai tu arī kādu pumpuru nes
sevī?
es?
ko nu es, ko nu es!

1981
Murjāņos

* * *

Es pamodos šai rītā pagaldē.
Nekā no žilbinošiem ziliem gaisiem.
Es pamodos starp maziem kurvišiem
un kartupeļu maisiem.

Es sapratu, ka tā būs jādzīvo —
ar putekļiem, nekādā lielā godā.
Un vienīgais — man bija nojausmas
par gaismu augšā kartupeļu bļodā.

Mans mūžs nav daudz. Tas ir viens vienkāršs galds,
kas stāv un grib, lai galda galā valda.
Es, protams, zinu, ka ir debesjums
kā vēl daudz lielāks galds virs mana galda.

1981
Druskininkos

* * *

Es izlūdzos vienu brīdi miera šajā ņirboņā, apstāšanās
brīdi, vienu sastinguma mirkli.

Es izlūdzos nejust šos taureņus, neredzēt viņu
krāsas, nedzirdēt čaboņu, es izlūdzos nejust.

Es izlūdzos ne negribēt viņus, ne gribēt — lai viņi
ir, kā ir, lai es esmu, kā esmu.

Lai es nemīlu viņus, vienu brīdi lai es nemīlu
viņus, vienu mirkli lai viņi izplūst man, izgaist un es
palieku viens vienīgs.

Es izlūdzos vienu brīdi, lai es palieku viens
vienīgs — taureņu vidū brīvs bez taureņiem.

Ak, es trenēju savu redzi, lai es varētu neredzēt. Es
modinu savu dzirdi, lai es varētu nedzirdēt. Un es
izlūdzos sev vārdu, kas nesauc vārdā. Saki, ka esmu
apklusis. Saki, ka esi apklusis. Saki, ka ir kluss.

1983

* * *

Jānim Porukam

tikai tad
kad visi aizgājuši būs
tikai tad es sapratišu jūs

tagad tik daudz masku
tik daudz rotu
ka eš no jums nekā nesaprotu

paies laiks un nomainīsies gaiss
ja kas paliks
paliks galvenais

jauns tik nesaprotami daudz jūt
vecs es gribu
vecs es gribu būt

1981
Murjānos

* * *

Nāks maijs ar saviem ziediem košiem
Un plauksmē aizkavētiem ošiem,
Kas nemokās, kas nesatraucas.

Jā, mani draugi oši saucas.
Kas nogaida, kad pāries mode.
Kad noreibusi saules lode
Vairs nespiedīs uz katra zara,
Kas jūcis nezina pats, ko dara.

Kas plaukst ar saraustītu elpu.
Ar smagu smārdu piedzen telpu
Un cilvēciņus sanervozē —
Tie arī pavasari pozē.

Tas ir tāds apjukuma laiks.
Re, kartupeļa asns slaiks,
Kas tiecas, ilgojas un manās,
Tiek nolauzts nost pirms stādīšanas.

Un pareizi! Viss zemei līdzēs,
Kas laikā būs un neizstīdēs.

Cik mana jušana ir droša,
Kad brīdi pastāvu zem oša!
Pirms salnām osis neizšausies,
Tas savam gudram mieram ļausies.
Un nekad prātā nesajuks.

Un cik tas vienkārši ir smuks!
Kad apkārt puto, ņemas, smako
Un kaisle uzvandīta trako,
Un pavasaris spiež kā slogs.
Nē, osis gan ir gudrs koks!

1984

* * *

Es pamodos šai pavasarī,
Šai rītā kā no liela sloga.
Jau bija skaidrs: ziema pāri.
Kāds traktors dziedāja aiz loga.

Kā cīrulis. Un uzpampusi
Bij visa pumpurainā daba.
Tā kļiedza skaļi, dīca klusi
No ļauna kopā un no laba.

Viss bija pilns ar rīta skaņu
Tik saucošu un uztraucošu,
Ar tādu kaislu neatmaņu...
Bet mežs bij pilns vēl pliku ošu.

Tie skatījās šai ņirbā svaigā,
Tie nekliedza un neklaigāja.
Ar nesteidzīgu mieru vaigā
Tie zaļā šajā kņadā gāja.

Es šorīt nolēmu: pie ošiem
Es turēšos un nepadošos.
Cik ievas atnāks ziedos košos,
Tik aizturēšu elpu ošos.

1983

* * *

Taureņu uzbrukums. Šejienes dzīvība, pārbaudījums,
lielā vējā un neapbrīninātās kustībās.

Iespēju brīnumi, varbūtību vārti, satraukumi,
uztraukumi, traukšanās.

Trauksme, trokšņi, zemestrīce.

Leņķu prieki, pieskaru drebuļi, kāda punkta
uzplaukums, daudzpunktu spekulācijas.

Sagadišanās, saradīšanās, topības, tapības, paspēja,
uzspēja, neiespēja.

Kad tu izlauzies cauri, tu redzi to no augšas:
tas nu ir viens liels krāsains taurenis, viens vienīgs,
izlīdzināts un skaists.

Tik mierīgi tu nekad neko vēl nebūsi redzējis.

1983

* * *

es biju durvis pazaudējis
un visi manim cauri gāja
tā nebija vairs mana dzeja
tā nebija vairs mana māja

es biju vārtus pazaudējis
un manā dārzā gāja nāca
un manas pusgatavās dzejas
kā pusgatavus augļus vāca

vārtvidū stādu ērkšķu krūmu
un durvjuvidū — ugunskuru
un pats kā savu pienākumu
sev nedalītu gaismu turu

1985

* * *

Es jūtos stipri vientulīgs.
Var būt, ka zvaigzne manī dīgst —
un pagaidām no svešiem visiem baidās.
Es vakar klusēju, kad ļaudis garām laidās.

Es skatījos, kā akmens jomā
jau četrdesmit gadus domā
un nav ar viļņiem sadraudzējies vēl.
Tas nebij tā, ka man ir sevis žēl.

Bet vienkārši tā pēkšņi sevī jutu,
it kā man četri tūkstoš gadi būtu —
un nu tai zvaigznei manī jānotiek.

Kāds visu laiku zvaigzni domāt liek.

1981
Rīgā

Pāri taureņiem

* * *

varonīgi izturēt
varonīgi sevī sēt
varēšanu, pašiespēju
varonīgi savu seju

turēt pretī, nenovērsties
pretī
acis nenolaist
nenobīties
visa gaiss
kad sāk pretī briest un berzties
nenovērsties

varonīgi pieņemt to
pretinieku nolemto
apņemt, ieņemt, paņemt iekšā
to, kas stāv ar naidu priekšā
ieņemt sevī lēnā spēkā
sevī viņu izkausēt
jaunā vielā spēt

varonīgi novaldīt
asinis, kas sevī rit
pats savs zobens, ieročnesi
pats tu ierocis sev esi

apņemt viņus, nomierināt
ieņemt tos un skaidri zināt:
tas, kas savā gaismā spēs

apņemt tumsu, — uzvarēs.

paņemt, turēt
tos, kas tumst:
miers un miers, un miers ar jums.

1985

* * *

Nokrīt piena lāse man uz rokām,
Pārvēršas, un ir jau zeltains sviests.
Apnīk rakstīt dzejoļus par mokām,
Kuros smagi, izmisīgi ciests.

Iekrīt sveķu lāse manā plaukstā,
Pārvēršas par dzintaru — bez kā,
Un bez miljongadu jūras aukstās
Dots — uzreiz — man tādā mirdzumā.

Nokrīt silta asara pār vaigu,
Kad visapkārt mirdzums balts un biezs,
Pēdējā šai atmirdzošā laikā,
Rūgta un vēl aizkavējusies.

1985

* * *

Vai domājat jūs mūžam atriebties?
Par to, kas jums ir gaužām pāri darīts.
Vai nepietiek, ka nāksies rīt vēl ciest
Šo atriebšanās indi vēl un — parīt?

Līdz Ziemsvētkiem. Un tad nāks Jaunaisgads.
Un rudens asaras taps baltā sniegā.
Un draugu meklēs draugs un radu — rads
Un varbūt arī nedabūs nenieka,

Bet negribas, ak vai, kā negribas
Šo zaļo mežu redzēt smagi pūšam!
Jūs savu indi gribat tālāk nest?
Jūs nolēmāt, ka atriebsities mūžam?

1986

KF

André Breton

* * *

pil zvaigžņu zilais baldriāns
nakts melnā cukurgraudā
es nomierinos
negribas vairs raudāt

1984

* * *

uzkvēpa mīlestība augšā
ar vakara klusumā laukiem
un smaržoja nakti pusplaukušā
pēc medusaugiem

ja tu nāc tagad, tēvu zeme
pār mani, māte debess
ja tev vajaga mani — ņem
ne lapiņa nenodrebēs

1985

* * *

Cik skaisti iznirst kociem lapas —
no mūžības, ik pavasari.
Uz viena maza žagariņa
es ieraudzīju sevi arī.

Es biju izplīsis no čaulas,
vēl čaulai mute bija vaļā.
Pa augšu liela jāja saule,
pa leju plauka zeme zaļā.

«Nu, mazais, — celies!»
«Mazais — proties!»
Un gaiss tik liels, ka nevar norīt.
Un tieši tādu pamostoties
es jutu balsi riklē šorīt.

1981

* * *

jūra tik svaiga
it kā mans vectēvs nemaz nebūtu miris
un saule pie debesu vaiga
piespiesta
mirdz kā ciris

un vecmāte ar' vēl ir dzīva
ak, svaigā elpa no jomas
re, aizlido kaijas divas
tās ir manas vecmātes domas

mēs te kopā esam, ejam
pūpoli, vītoli, liedags
un mana seja
pavasariģi iedegs

vistas iznākušas, kasās
aļģēs, liedagā, saku: tiš
jūra guļ lielās masās
un pelēkums svaigs un frišs

un, re, Dullais Dauka
pa jūru kā Jēziņš staigā
un jūra tik jauka
tik svaiga

1980
Rīgā

* * *

rīts tāds — ka jāviz
četras piedzimšanas un
divas nāves

Gaujā divas
jaunas salas
divas vārnas
simt divdesmit divas lakstīgalas

veikalā
nekā nevar dabūt
vienkārši — pašam
labam jābūt

dzirdu — ķermis
arī grauž
ne man bail, ne skauž

krīt ķieģelis
kādu nosit
bet zaļo sētsvidū osis

dēj olu vista
un pasaule laikam nav krustā sista

1980
Murjānos

* * *

Dieviņš čiepst zvirbuļos —
Tavu skaistu rītu!
Ja es būtu zvirbulis,
Es arī nedarītu

It neko šai pasaulē.
Palēkā un spīdi!
Nebrīnies, ja pretī nāk
Gaudi kādu brīdi.

Katru rītu Dieviņš nāk,
Veco dziesmu aizsāk —
To par puķēm ielejā
Un par putniem gaisā.

1984

* * *

Kaut kas ir kartupelī
No asnu baltā ceļā.
Kas varēja to gaidīt
No tāda kartupeļa!

Kas varēja to gaidīt
No tāda maza grauda,
Ka viņa zaļā asnā
Ir arī mana tauta!

Kas varēja to gaidīt
No maijvaboles mēslos,
Ka sēdēs maijrozītē
Tik gleznos, baltos krēslos?

No burbuļa kas spēja
Tik tālu iedomāt —
Ka pārplīsis un paņems
Sev debesis vēl klāt!

1984

* * *

Rīts. Es mostos. Es brīnos.
Ābolos saule un vīnos.

Un zvani skan — lai skan!
Zvanus vajag man!

Atdodieties, un jums tiks atdots!
Jūs neizsalsit bada gados.

Pirms jūs mirsit,
Jūs būsit dzīvi bijuši, neizirsit.

Pret sirdi būs smailes —
Jums nebūs bailes.

Kad kaimiņa vārtus vainaģi vīs,
Jums neskaudīs.

Jūs dosit, jums atņems, jūs ūdenī sēsīt —
Jūs neko nezaudēsīt.

Jūs būsit lieli. Liels būšu es.
Mēs būsim lieli uz pasaules.

Mums pieder gaisma, mums pieder viela.
Un mūsu pusē — ir gaisma liela.

Ne sāpes mūs šķir, ne laiki mūs šķir.
Var būt, ka ir Raiņi. Var būt, ka ir...

1985

* * *

Tāds gaišums tikai ļoti retam rudenim.
Tāds gaišums man nav bijis vēl līdz šim.
Ne ziemas bail, ne arī tumsa kaiš.
Jau pašā sajūtā ir kaut kas gaišs.

Kā balti dvieļi — liedagi pār jūru.
Es eju krastu šo jau reizi kuru,
Un viss ir gaismā balts un sudrabots.
Es nezinu, par ko man tas ir dots.

1983

* * *

kā pamostos no rīta
visa zeme ir glīta

un to man liecina oža
ka saule ir spoža

pa asinīm tek viena skudra
ka diena būs gudra

1980
Murjānos

* * *

neaiziet līdz tam kokam
neaiziet līdz tām mājām
nerunāt no tās vietas
no kuras nerunājam

nejautāt krustceļos ceļu
vainīgo nevaicāt
vainīgo tad arvien vairāk
vēl nāk klāt

labie ļaudis stāv klusu
tikai — stipri domā
domāt — tas ietilpst viņu
pienākumā

es esmu bagāts ļoti
es varu neprasīt
notiks tā un tiks dots
viegli — kā zvaigzne krīt

1981
Murjāņos

NONEDARĪT

1

nonedarīt
ar nepakustēšanos
ģanam būt
un neiet ģanos

radam būt
un neiet rados manos
nonedarīt
ar nepakustēšanos

nebūt, nebūt
ķeizaros, caros, ne panos
nonedarīt
ar klusēšanu zvanos

2

es vienmēr atkal
aizlūdzu par jums
lai palīdz jums
mans nonedarījums

3

mans koks, mans krūms
ak neaizskarsim tiem ne zara
tie aug starp mums
tiem saule nonedara

tos saule aizneskar
tos saule uznepotē
man ar
nemaz nav jārunā jums to te

1982—1984

* * *

tas Nekas, kas manī
lielāks ir par mani
tas ir lielais klusums
kuram apkārt zvani

lielais tuksnesis, kam
apkārt lauki briedā
nezināmā smarža
pazīstamā ziedā

dziļi ieelpoju
zeme! saule! telpa
pazūd mana elpa
sākas neizelpa

vēl nupat es biju
burtu burtos vītais
nu aiz līnijas es
esmu Nerakstītais

1981
Murjāņos

* * *

viss ir tik gaistošs
it nekas nav saistošs

no zābakiem atraisīties
nav ko būtis

pie pleciem un padusēs
spārnu sajūta radusies

zeme kā puteklis skaists
blakus man dieva laists

ko tad man vairāk, ko
pasauli milzīgo
ja tā es jūtu
it kā tā būtu
tikpat liela kā es
un gaisma mūs nes

un — lai!
pretī gaismai vēl lielākai

1981
Murjānos

* * *

Liela gaisma uzaususi
un uz manām rokām krīt.
Nu es varu stāvēt klusi
un vēl klusāk padarīt.

Nu es varu puķi neraut,
puķi to — kas sevī — raut.
Nu man arī bērni neraud,
visu varu bērniem ļaut.

Lieli naži, mazi naži
nenodarīs tiem neko.
Nu man ir tie brīži dažī,
kas par sevi apgalvo.

Arī tevi neaizliegšu,
kad par tevi prasīs man.
Atkal elpoju uz iekšu,
nez kāpēc uz āru skan.

1981
Druskininkas

* * *

nenókurienes atnākošais
neúzkurieni aizejošais
no sevis paša iztekošais
pats sevī pašā iztiekošais

skan vārds, pats sevī iekšā skan
nav nemaz jāzina tas man
kāpēc gan jāzina tas man
ja tas jau skan

1981
Rīgā

* * *

Es izeju tai gaismā,
kur tālāk nav kur iet.
Brīvs putns esmu gaisā,
man kapu nerociet.

Varbūt es nolaidīšos
kādreiz varbūt, mazliet,
var būt, ka zilos viršos
vai ceriņos, kas zied.

Un tajā mirklī viela
pa dzejolim man dos.
Ak, nē, ir gaisma liela —
es nenolaidīšos.

Un tad jau dzejas nebūs,
būs tīra gaisma vien.
Es neesmu vairs dzejnieks.
Es biju vakardien.

1982
Rīgā

KRUSTS

Gaiši justies... Sen nav gaiši justs,
tā kā viegli burbulis peld putās.
Tā kā kādreiz varbūt arī krusts
bez tā pienaglotā vīra jutās.

Gaiši metu savu smagmi nost,
tā kā kuģis izmet savu kravu.
Lēni lēnām ceļu augstumos
vieglo krusta šķērslīniju savu.

Vertikāle mūžam nemainās,
tikai augstāk ceļas šķērslīnija,
un es vairāk nejūtu nemaz,
cik man smagi, cik man grūti bija.

Tikai līniju, kas augšup peld,
vieglo saules sasildīto grīdu
un to augstumu, kas mani velk —
arī gaidošu un sasildītu.

Gaiši justies... Krusts ir tā kā plaukts.
Augstāk šķērsli — tā kā augstāk plauktā.
Lēni, lēni sāku sevī augt
Krusta augstumā vēl nenosauktā.

1981
Murjānos

KRUSTPUNKTS

Es zinu, ka ir jābūt tā, ka tev kāds pāri stāv.
Es zinu, ka ir jābūt tā, un es tas būšu.
Lai tavās acīs: man šo zaļo skrandu nav,
bet zilais, ko es tev no zaļā šūšu.

Es zinu, ka tu esi klajums tāls,
tu, izlaistā un izlaidīgā, izplūstošā.
Bet nāk no dzelmes stars, re, zili bāls,
nāk mana griba, valdošā un drošā.

Re, krusts mēs topam, tevi pārkrustot
es esmu nācis. Un tev stāvēt pāri.
Neko tev vairāk nevaru es dot,
neko tev vairāk nevaru es darīt —

kā krustot tevi, guļošo, tik vien,
caur punktu, kurā mums būs jāsadzīvo.
Man vienā punktā tevi jāpiesien
un tieši caur šo punktu — jāatbrīvo.

Nāc šurp! Uz tālieni tev nav kur iet!
Nav jēgas plūst uz visām pusēm, zaļā!
Uz visām pusēm pasaule ir ciet,
un tik caur krustpunktu tā ir vaļā.

1980

* * *

Tāds punkts, kas kustas
pilns sava brīna, —
tāds krusta krustpunkts
ir balerīna.

Caur griestu lustrām,
caur rampas plakni
tā urbji un kustas
kā kāda sakne,

kas zemē laista
no nekurienes
un tāda skaista
mums kaut ko pienes.

Ar savām kājām,
ar savu stāvu
tā meklē māju
un grīdu tavu.

Es ar' kādu bišķi,
es arī urbju,
man nav tādu ikšķu,
ne tādu kurpju.

Nāc šurp! nāc šurp!
drīz sāksies aina!
Balts stars urbji,
un grīda putekļaina.

1980
Murjānos

* * *

Krusts ir visur, pat lietus līnijai nākot uz zemi. Bet putni ir horizonta daļa un kustas kā saule — horizontāli. Arī pēdas tepatās ir horizontālas zīmes. Tikai doma iet stāvus un visu krusto.

*

Virš salauztas virsmas iznāk virspusē kristāls ar tādu mieru, kāds var būt tikai formai.

*

Varbūt arī viņš pats nezina, kāpēc tā darīts. Bet bija vardarbība, kuru ar vardarbību nevarēja veikt, kuru varēja uzvarēt tikai ar mierīgu iziešanu tai cauri.

*

Mēs sasniedzam tādu līniju jucekli, kāds vien mūsu mazajā sejā iespējams. Mēs samudžinām savu seju, cik vien mūsu mazajā dzīvē iespējams. Te ir visu paredzēto masku līnijas. Te ir arī visu iedomāto masku līnijas.

Tad nāk mākslinieks un iztin no mūsu sejām tikai vajadzīgās līnijas. Tad nāk vēl mūžība un paņem tikai visvaidzīgākās.

*

Vienkārši dzelmē tiek sviesta zelta nauda, un virspusē uznāk ļoti vērtīgi atspīdumi. Satrūkušais kopums.

1980

* * *

mēs vienmēr dzīvi nokavējam
kad skrienam pakaļ kādam vējam
jo nozīmes nav nākotnējam
ne arī vakarējam

bet tam, ko tieši tagad ejam
ar mūsu pašu labām sejām
tai gaismai, ko mēs tagad lejam

un vēl tam zarojumam trejam
kad vienu ejam

1984

* * *

Ne bērni vien
mūs tālāk elpos, tālāk dvašos —
mēs paši turpināsimies
vēl tālāk
sevī pašos.

*

Un gadi neatstāj
nekādas zīmes, vaina jau nav gados,
un, saprotams,
es atkal neatvados.

*

Ar klātbūtni,
ar kuru top un kļūst sev klāt,
es paspēšu
jūs vienmēr uzrunāt.

1986

* * *

Flokši caur tumsu mirdz.
Kāds miers visos augos!
Un mierīga sirds.
Ir augusts.

Suņu rejas
Pirms miega.
Un tumsā lejas
Sienāžu dziesma liega.

Mēness muti iepletis
Skatās manī un brīnās.

Kur draugi mani?
Dziedina rētas?
Cīnās?

1985

K
F

Abille

* * *

visu redz, visu dzird
viss ir cienīgs
bet dzejolis, dzejolis ir
tikai viens vienīgs

centrā, cieši
tev klāt
tepat tieši
tepat

visu dzird, visu redz
visam tic
bet neej, neej visam līdz
tur — cits

te — tu pats
tik vien
tāds
savupien

1985

* * *

es šorīt dievīgi strādāju
tik tikko pamodies
tik dievīgi, bez kādas piepūles
strādā varbūt tikai Die's

atvēru logu
gaiss gāja
iekšā un ārā
neviens neko nekur nerunāja
neviens neko neaizskāra

saule eglēs spīdēja
no sevis pašas
manī bij egļu galotnes
ģaras un plašas

kaut kas vēl augstāk
pār galotnēm
zilums kluss
tas ir tik skaisti: nekas vēl nav bijis
viss būs

1980
Murjāņos

* * *

Pa noru vai pa koridoru —
tas viss viens algs —,
ja tikai sevi kopā turu
kā stiebrs smalks.

Vienalga, gleznā,
pīles pleznā sēsties —
kā tikai stiebrā
smalkā noturēties.

Vienalga, krusa krīt
vai zvaigzne krīt —
būt smalku stiebru,
ziedu pierādīt.

1984

* * *

Es stāstiem neatceros beigu —
kā viņi galu galā beidzās —,
jo sākums pats vienmēr ar steigu
jau iesākumā tālāk steidzās.

Un es pat netiku līdz vidum —
tepat uz vietas elpa dvesa,
un atkal — sākums tepat lido,
un sākums mani nestin nesa.

Tas nebij ierakstāms šais vākos
un sižetiski nebij kļūstams.
Jo citos sākumos es sākos
tik brīvs, uz augšu, neiegūstams,

ka stāstam beigu neatceros —
tas bij pa kreisi vai pa labi;
pa labi vai pa kreisi sveros,
man likās pieņemami abi.

Bet nepieņēmu es nevienu,
ne labējo, ne kreiso steigu,
un visu garo mūža dienu
man bija stāsts, kam nebij beigu.

1981
Rīgā

* * *

Man patīk caurumi sierā.
Šai siera caurumu mierā,
Ielenkts no masas lielās,
Es stāvu tukšs un bez vielas.

Es eju te savā mierā.
Man nav ne grūti, ne šauri.
Pa burbuļu ceļu sierā
Es eju sieram cauri.

1984

* * *

man sapnī rādījās: ris vaļā tistoklis
no kādas drēbes vai no vaska drānas
un tā kā tādi atspīdumi viz
un gaismas savīstījušās un plānas

tas ritinājās tā kā apsolut
un, kā jau vaļā risot, — gaismās, ēnās
es sevī domāju: cik daudz var dot
tāpat nekas — šis pārvērtības lēnās

tas lēni vaļā brīvi raisījās
kā cilvēks nesteidzīgi pamodies no rīta
un tā kā atvīstīta bērza tāss
tas izbeidzās — bez jebkā ievīstīta

es arī netiku ko gaidījis
man likās, es jau zināju, ka īstās
ir dzīves tās, kur savīts kopā viss
un izbeidzas bez kā, kad vaļā vīstās

1980
Murjāņos

* * *

cik vienkārši, bez kādas steigas
te bija sākums, ir jau beigas
un otrādi: re, beigas irst
un nost no manis nāve birst

ap mani čūska asti rij
visvienkāršāko riņķa apli
viss būs, kā ir, un ir, kā bij
sauks mani jaunvārdā — par tapli

un visu laiku beigas būs
jau visu laiku aug un aug tās
jau visu laiku plūst un plūst
tās manas beigas nepārtrauktās

1984

SATURS

AR TAUREŅIEM

«Nu jau mēs svārsti esam...»	6
«šonakt sapnī atlaidās...»	7
«Nekas nekur nav taisnveida...»	8
«Krit zemē akmens...»	10
«Krit vecā gada lupatas...»	11
«Dzied uguns un žults...»	12
«Dzied diafragmā...»	13
«Taureņu akas...»	14
«Kastaņu sveču laikā...»	15
«Fotogrāfs fotografē taureņus...»	16
«Kurp dodas taureņi...»	17
«Ko nozīmē...»	18
«Jo, ja tu gribi...»	20
«Mans dundur, draugs...»	21
«Ko taureņi dara zemestrīcē?...»	22
«Atspulgi no rokassprādzēm...»	23
«Es raudāju par taureni...»	24
«Man bija taureņu albums...»	25
Mežā	26
«Pa dzīvi viņa gāja...»	27
«Es nezinu...»	28
«Es esmu taureņu lidlauks...»	30
«Es izlūdzos vienu brīdi...»	30
«man rādās pils...»	31
«es atkal esmu dzejnieks...»	32
«Jauns vēl esmu...»	33
«no rīta: bērzi nupat plauks...»	34
«lai salūst krēsls...»	35
«Nekad es nesapratīšu...»	36
«Kā mašīnai uz riepām...»	38
«Vēl vienu mazu dziesmiņu...»	39
«šis nav formas rīts...»	40
«Par lielu jūra...»	41
«Jūlijs. Saule spiež...»	42
«vasara kļūst tik skaista...»	43
«negribas vairs fiksēt...»	44
«un tā ir spēja iesaukšanās...»	45
«tā tāda enerģijas strāva...»	46
«nāk lieli dzejoļi...»	48
«Lidlauks uz manas plauksta...»	49
«Bij vienreiz zvaigžņu lietus...»	50

«...Un visu laiku...»	51
«Cik skaistas salas...»	52
«Man dzejoļi aiziet garām...»	52
«cik viegli uzrakstīt...»	53
«vienu stundu parakstīt...»	54
«tā kā brauc ar lidmašīnu...»	55
«Dzejā nav stabilam jābūt...»	56
«tik tiešs kā pudele...»	57
«Gailis dzied caur mežu...»	58
«Šis zemes zīme...»	59
Zvans. 1. un 2.	60
«Joprojām kustība ir...»	62

CAUR TAUREŅIEM

«vakar es kolhoza maizes ceplī...»	64
«Ne tagadnes...»	65
«Es rados rados...»	66
«ir tālās zemēs zemestrīce...»	67
«Manas tautas tauriņi...»	68
«Mirst Kaudzišreinis...»	70
«Ko dara Barons?...»	71
«Vai streļķi sarkanie...»	72
«pārslīpas jau krit...»	73
«Apkārt karo...»	74
«mēs nevaram, nevaram paraudāt...»	
1, 2 un 3	76
«Ar ogli, ogli biezu...»	78
«Liela ir mūsu dzīve...»	79
«Tu, brāli, dari, ko vari!...»	80
«Ne citu rīt!...»	81
«Tev pamats drošs...»	82
«Kāpēc taureņi skrien...»	84
«Nāk miegs...»	85
«No klintīm augšā...»	86
«Ar māti abi braucam...»	87
«Jā, sevi atceros...»	88
«Vēl: ūdensrozes...»	89
«Puikas slīcina kaķēnu...»	90
«Mēs dzeram alu...»	91
«es dziļā mežā biju...»	92

«es tevi lūdzu...»	94
«Saulē iedegas viņā pusē...»	95
«Es ļoti mīlu dzejoļus...»	96
«Man patīk, kā no rītiem...»	97
«Nāk šonakt atkal zvaigžņu zaglis...»	98
Jāņi	99
«dzērveņu un baraviku rīti...»	100
«Tās mieles...»	101
«Pacelies, pasaule...»	102
«nē, sējējs nav sikumains...»	103
«nu, piesapņosim zemi...»	104
Sadegšana	105
«ar tevi es lasīju kastaņus...»	106
«Tu nepārvērties...»	107
«Es saku jums...»	108
«Krēslas stunda...»	109
«pumpuri atnākuši...»	110
«Es pamodos šai rītā...»	111
«Es izlūdzos vienu brīdi...»	112
«tikai tad...»	113
«Nāks maijs...»	114
«Es pamodos šai pavasarī...»	115
«Taureņu uzbrukums...»	116
«es biju durvis pazaudējis...»	117
«Es jūtos stipri vientulīgs...»	118

PĀRI TAUREŅIEM

«varonīgi izturēt...»	120
«Nokrīt piena lāse...»	121
«Vai domājat jūs mūžam atriebties?...»	122
«pil zvaigžņu zilais baldriāns...»	124
«uzkvēpa mīlestība augšā...»	124
«Cik skaisti iznirst kokiem lapas...»	125
«jūra tik svaiga...»	126
«rīts tāds — ka jāviz...»	127
«Dieviņš čiepst zvirbuļos...»	128
«Kaut kas ir kartupelī...»	129
«Rīts. Es mostos...»	130
«Tāds gaišums...»	131
«kā pamostos no rīta...»	132

«neaiziet līdz tam kokam...»	133
nonedarīt. 1, 2 un 3	134
«tas Nekas, kas mani...»	135
«viss ir tik gaistošs...»	136
«Liela gaisma uzaususi...»	137
«nenokurienes atnākošais...»	138
«Es izeju tai gaismā...»	139
Krusts	140
Krustpunkts	141
«Tāds punkts, kas kustas...»	142
«Krusts ir visur...»	143
«mēs vienmēr dzīvi nokavējam...»	144
«Ne bērni vien...»	145
«Flokši caur tumsu mirdz...»	146
«visu redz, visu dzird...»	148
«es šorīt dievīgi strādāju...»	149
«Pa noru vai pa koridoru...»	150
«Es stāstiem neatceros beigu...»	151
«Man patik caurumi sierā...»	152
«man sapni rādījās...»	153
«cik vienkārši, bez kādas steigas...»	154

Имантс Зиедонис

НАПАДЕНИЕ БАБОЧЕК

Стихи

Рига «Лиезма» 1988

На латышском языке

Художники К. Фридрихсон и Д. Лапса

ИБ № 4297

Imants Ziedonis

TAUREŅU UZBRUKUMS

Redaktors Arvis Grods

Mākslinieciskais redaktors Juris Petraškevičs

Tehniskā redaktore Laimdota Engere

Korektore Astrīda Giptere

Nodota salikšanai 01.07.87. Parakstīta iespiešanai 23.06.88.
JT 00390. Formāts 60×108/16. Ofseta papīrs № 1.
Ваґņиковас гарнитūra. Ofsetspiedums. 12 uzsk. iespiedl.;
38,56 uzsk. krāsu nov.; 5,21 izdevn. 1. Metiens 45 000 eks.
Pasūt. № 103457. Cena 2 rbļ. 10 kap. Izdevniecība
«Liesma», 226256 Rīgā, Padomju bulv. 24. Izdevn. № 255/
32791/Do-1625. Iespiesta Latvijas PSR Valsts izdevniecību,
poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Rīgas
Paugaugtipogrāfijā, 226004 Rīgā, Vienības gatvē 11.

Ziedonis I.

Zi 084 Taureņu uzbrukums: [Dzejoļi] / Māksl. K. Friedrichsons un D. Lapsa. — R.: Liesma, 1988. — 158 lpp.: il.

ISBN 5-410-00396-9

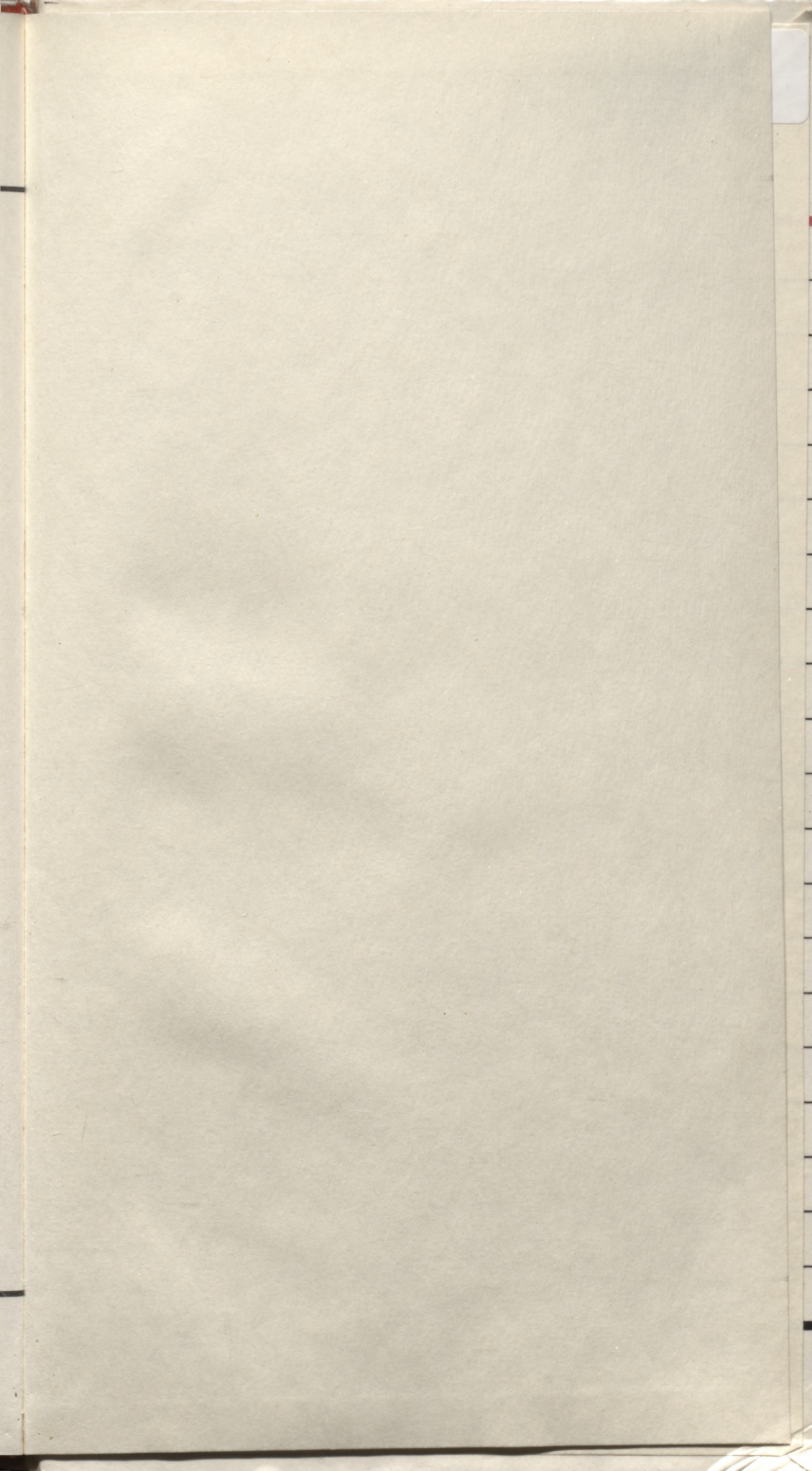
Imants Ziedonis: «Dzejoļu krājums par cilvēka psiholoģisko pašizciņu. Tiekšanās pēc garīgās stabilitātes, apskaidrības sevi un savā apkārtnē. Sadzīvīskās pārbaudes, spriegumu un stresu pārvarēšana personības pašizkopšanās un pašiedibināšanās vārdā. Personība un tās projekcijas uz sabiedriskā fona.»

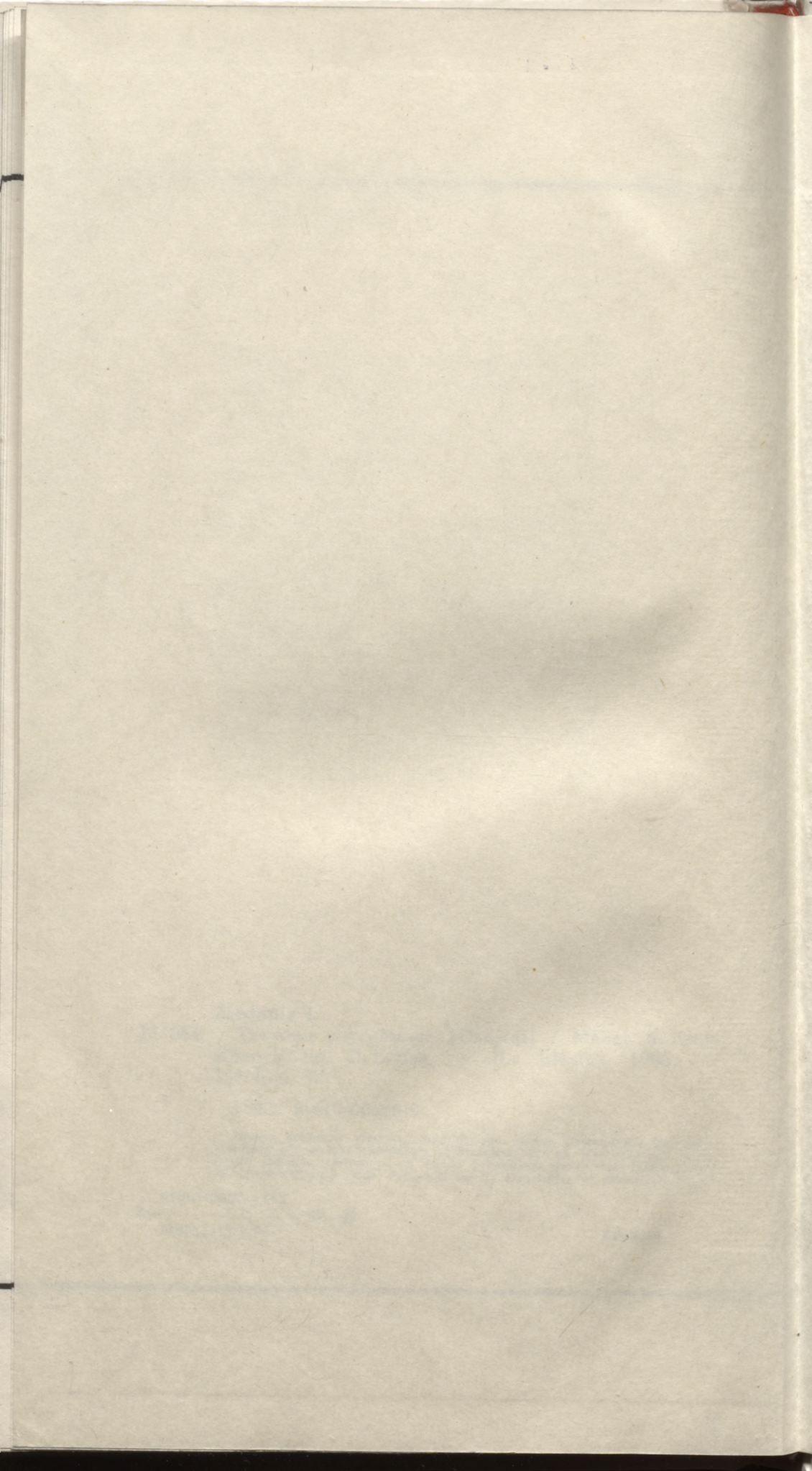
4702340200—255

Z ————— 57—87

M801(11)—88

84L7—5

Kontroleksemplārs

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306121490

2,10